

ΑΒΡΑΑΜ ΛΕΣΠΕΡΟΓΛΟΥ

Μιά υπόθεση
πολύων αντιστάσεων

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

στον «τρομονόμο»
στις δικαστικές αυθαιρεσίες
στην κρατική καταστολή
στις εντολές των Αμερικανών

Σεπτέμβριος 2000

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

- 24/10/82** Απόπειρα διάρρηξης εργαστηρίου οδοντοτεχνικής και τραυματισμός του αστυφύλακα Ψαρουδάκη. Ο Α. Λεσπέρογλου κατηγορείται από την αστυνομία ως δράστης.
- 1/4/85** Εκτελείται ο εισαγγελέας Θεοφανόπουλος.
- 6/5/85** Ληστεία στο σούπερ μάρκετ Σκλαβενίτη.
- 15/5/85** Συμπλοκή στην περιοχή Γκύζη. Θάνατος τριών αστυνομικών και του Χρ. Τσουτσουβή. Η Ασφάλεια προσπαθεί να εμπλέξει τον Α. Λεσπέρογλου και τον Γ. Μπαλάφα με τα προηγούμενα περιστατικά, εγκαινιάζοντας τις προσπάθειές της να τους παρουσιάσει ως μέλη ένοπλης ομάδας.
- 22/5/85** Η αστυνομία, επίσημα, παρουσιάζει μέσω των εφημερίδων τον Α. Λεσπέρογλου και τον Γ. Μπαλάφα ως συμμετέχοντες στη συμπλοκή του Γκύζη.
- 1/11/85** Ασκείται δίωξη στον Α. Λεσπέρογλου για τις υποθέσεις Θεοφανόπουλου, Σκλαβενίτη, Γκύζη.
- 9/12/86** Ανακοινώνεται επίσημα από το υπουργείο Δημόσιας Τάξης ότι η αστυνομία στις 25/11/86 ανακάλυψε γιάφκα σε διαμέρισμα της περιοχής Σεπολίων. Για αυτή την υπόθεση κατηγορήθηκαν ένα χρόνο αργότερα οι Βογιατζή-Μπουκουβάλας, οι οποίοι αθωώθηκαν το Νοέμβριο του 1988, ενώ ο Γιώργος Μπαλάφας αθωώθηκε επίσης το 1997.
- 30/11/92** Συλλαμβάνεται ο Γ. Μπαλάφας. Μετά από πολύμηνη ακροαματική διαδικασία το Μεικτό Ορκωτό Κακουργιοδικείο τον απαλλάσσει στις 25/7/94 για 20 κατηγορίες. Τρεις από αυτές αποτελούν τον κορμό του κατηγορητηρίου σε βάρος του Α. Λεσπέρογλου με έξις ανύπαρκτα στοιχεία.
- 22/10/97** Διοχετεύεται στον ημερήσιο τύπο πλαστή επιστολή του Α. Λεσπέρογλου μέσα από την οποία αναλαμβάνει τις ευθύνες των πράξεων για τις οποίες κατηγορείται ο Γ. Μπαλάφας.
- 23/12/99** Συλλαμβάνεται ο Α. Λεσπέρογλου. Καταδικάζεται αμέσως για παράνομη είσοδο στη χώρα σε ποινή φυλάκισης 3,5 χρόνων χωρίς αναστολή.
- 24/5/00** Ο Α. Λεσπέρογλου καταδικάζεται από το Στρατοδικείο Ρουφ για ανυποταξία σε ποινή φυλάκισης 3,5 χρόνων χωρίς αναστολή.

Ο Αβραάμ Λεσπέρογλου γεννήθηκε στην Πρέβεζα το 1955. Πήρε το όνομά του από τον αδελφό του πατέρα του, που ως ΕΠΟΝίτης έχασε τη ζωή του σε μάχη με τους ταγματασφαλίτες.

Μεγάλωσε σε αριστερή οικογένεια με έντονη αντιπολεμική αντιφασιστική δράση και στη συνέχεια ταλαιπωρημένη από διώξεις και εξορίες στη Μακρόνησο. Έζησε δε όλη την πολιτική επιθετικότητα της καραμανλικής οκταετίας μέσα στη μικρή κοινωνία της πόλης του. Όπως λέει και ο ίδιος, από νωρίς έμαθε με ποιους είναι και ποιους όχι, γιατί ο αντίπαλος δεν κρυβόταν, έκανε την παρουσία του έντονη σε κάθε έκφανση της κοινωνικής ζωής. Από το γείτονα παρακρατικό τραμπούκο που καθημερινά ασχολιόταν με μηνύσεις εναντίον της αριστερής οικογένειας, το καφέ που κατέγραφε τις κινήσεις της, ως το δακτυλοδεικτούμενο «μίσμα της ΕΔΑ» στο σχολείο... Η οικογένεια αυτή του μαθαίνει από νωρίς πώς να προστατεύεται, έτσι, όταν το 1967 ο πατέρας εκτοπίζεται από τη χούντα ξανά «σε ξηρούς και άγονους τόπους» και η μητέρα κρύβεται για να αποφύγει τη φυλακή-εξορία, μόνος, αν και παιδί, καταφέρνει να τα βγάλει πέρα.

Το 1970 η οικογένεια έρχεται στην Αθήνα και εγκαθίσταται στο Περιστερι. Το 1973 τελειώνει το σχολείο. Ήδη έχει αρχίσει και συμμετέχει σε πολιτικές συζητήσεις μιας ομάδας που έχει συγκροτήσει η Κομμουνιστική Οργάνωση ΜΑΧΗΤΗΣ και αρχίζει μια πιο οργανωμένη πολιτική δραστηριότητα αντιδιδακτορικού περιεχομένου με μοίρασμα προκηρύξεων, γραφή συνθημάτων, συζητήσεις κ.λπ. Μετά τη Μεταπολίτευση παραμένει στο πολιτικό περιβάλλον της οργάνωσης ΜΑΧΗΤΗΣ. Αυτή τη χρονική περίοδο περνά στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης. Εκεί, μέσα στο έντονο πολιτικό κλίμα της εποχής, συμμετέχει δραστήρια στη δημιουργία της ΑΣΟ (Αυτόνομη Σοσιαλιστική Ομάδα), παράλληλα όμως αναπτύσσει έντονη σχέση με αγωνιστές Παλαιστίνιους, μια σχέση που μορφοποιείται με την πάροδο του χρόνου και αποκτά τη μορφή πολιτικής υποστήριξης και αλληλεγγύης στον αγώνα των Παλαιστινίων για πατρίδα και Ελευθερία.

Το 1979 ο πατέρας του πεθαίνει, επιστρέφει λοιπόν στην Αθήνα κοντά στη μητέρα του. Εργάζεται στην εφημερίδα EXPRESS ενώ συνεχίζει να συμμετέχει δραστήρια στους κοινωνικούς αγώνες εκείνης της περιόδου που γίνονται στην πόλη.

Το 1982 σε μια απόπειρα διάρρηξης ενός εργαστηρίου οδοντοτεχνικής στα Εξέρχεια τραυματίζεται ο αστυνομικός Ψαρουδάκης και συλλαμβάνονται δύο άτομα από το φιλικό περιβάλλον του Λεσπέρογλου: ένας Παλαιστίνιος και ένας Έλληνας. Τις επόμενες ημέρες από το συμβάν το όνομα του Αβραάμ Λεσπέρογλου εμφανίζεται στις εφημερίδες και καταζητείται από τις διωκτικές αρχές. Δεν παρουσιάζεται φοβούμενος ότι αν διευκρινίσει ότι το τρίτο άτομο, το οποίο πυροβόλησε τον αστυφύλακα δεν είναι ο ίδιος αλλά ένας Παλαιστίνιος, θα θέσει σε κίνδυνο την ασφάλεια και την ελευθερία αρκετών Παλαιστινίων στην Ελλάδα.

Η πρωταρχική ενστικτώδης αντίδρασή του για προσωρινή φυγή έγινε ατράνταχτο επιχείρημα στα χαλκεία των «κυνηγών της τρομοκρατίας». Τον «ανακάλυψαν» έκτοτε μαζί με τον Γ. Μπαλάφα και άλλους «συνήθεις ύποπτους», παντού.

Πλέον ήταν αναγκασμένος να φυγοδικήσει...

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στον Α. ΛΕΣΠΕΡΟΓΛΟΥ, ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

"...η ανθρώπινη ζωή και ιδιαίτερα η ιστορία
είναι συμβιβασμένη με την αλήθεια"

Από τις αρχές της δεκαετίας του '80, ο Α. Λεσπέρογλου αποτέλεσε για τις δικωτικές αρχές, μαζί με τον Γ. Μπαλάφα το «αδιαμφισβήτητο» δίδυμο της «τρομοκρατίας». Δύο άνθρωποι που με εντελώς διαφορετικό τρόπο εντάχθηκαν στις διαδικασίες του κινήματος εκείνης της περιόδου, χωρίς καν να γνωρίζονται μεταξύ τους και με εντελώς διαφορετικές αφορμές, έγιναν στόχος της ασφάλειας. Τα πρόσωπά τους έδωσαν χαρακτηριστικά στην «τρομοκρατία» στην Ελλάδα και αποτέλεσαν το άλλοθι για την «παραγωγή έργου» από την πλευρά των δικωτικών αρχών. Η πλαισίωσή τους κατά καιρούς από μια σειρά άλλων αγωνιστών, που συλλαμβάνονταν με σωρεία κατηγοριών και αθώωνονταν πανηγυρικά, απλά συμπλήρωνε το «παραγόμενο έργο». Η φυγοδικία που επέλεξαν οι δύο αποτέλεσε πρόσφορο έδαφος για να μπορούν οι δικωτικές αρχές να ανακαλύπτουν την παρουσία τους πίσω από οτιδήποτε συνέβαινε στον ελληνικό χώρο.

Το Νοέμβριο του '92 ο Γ. Μπαλάφας συλλαμβάνεται και μετά από μακρόχρονη προφυλάκιση δικάζεται και αθώνεται για όλες τις υποθέσεις στις οποίες κατηγορούνταν ότι συμμετείχε (εκτέλεση του εισαγγελέα Θεοφανόπουλου, ληστεία του Σκλαβενίτη, συμπλοκή με την αστυνομία στο Γκύζη). Το Δεκέμβριο του '99 συλλαμβάνεται ο Α. Λεσπέρογλου και κατηγορείται για τις ίδιες υποθέσεις και ακριβώς με τα ίδια στοιχεία βάσει των οποίων αθώωθηκε ο Γ. Μπαλάφας. Η σύλληψη του Α. Λεσπέρογλου γίνεται σε μία περίοδο, αμέσως μετά την επίσκεψη Κλίντον στην Ελλάδα, κατά την οποία ασκούνται έντονες πιέσεις από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό για την ψήφιση «αντιτρομοκρατικού» νόμου που θα περιορίζει επιπλέον τις ελευθερίες έκφρασης των κοινωνικών αντιστάσεων, για τη διαμόρφωση διακρατικών συμφωνιών που επιτρέπουν ακόμη μεγαλύτερη ελευθερία δράσης των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών στη χώρα και για την εξάρθρωση των όποιων ένοπλων οργανώσεων δρουν στην Ελλάδα. Η σύλληψη μάλιστα του Α. Λεσπέρογλου με τον τρόπο που έγινε (υπόδειξη από τους Αμερικάνους, διαμάχη υπηρεσιών για το ποια και πότε θα τον συλλάβει) όπως και η προαναγγελία της, μερικούς, μήνες νωρίτερα μέσα από τον Τύπο, δείχνει ότι η υπόθεσή του ήταν απλά ένα γεγονός που κρατιόταν για να χρησιμοποιηθεί σε ευρύτερους σχεδιασμούς τόσο των ελληνικών όσο και των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών.

Η αλληλεγγύη στον Α. Λεσπέρογλου εντάσσεται στα πλαίσια των αντιστάσεων που πρέπει να αναπτύσσει το αριστερό κίνημα απέναντι στις πολιτικές που εκπορεύονται από τις κυβερνήσεις και τα συμφέροντα του κεφαλαίου, και γ' αυτό επιδιώκουν τη συρρίκνωση των ατομικών και συλλογικών ελευθεριών.

Η αλληλεγγύη στον Α. Λεσπέρογλου είναι στοιχείο αντίστασης ενάντια στις παρεμβάσεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και της παγκοσμιοποίησης της καταστολής. Είναι αντίσταση στις κατασκευές των δικωτικών αρχών, που μέσω της εξόντωσης συγκεκριμένων αγωνιστών διαμορφώνουν σχέδια ευρύτερης καταστολής.

- ★ **Να κλείσει ο κύκλος κατασκευής "τρομοκρατών"**
- ★ **Αντίσταση στην κρατική καταστολή**
- ★ **Όχι στις εντολές των αμερικανών**

Επιτροπή Αλληλεγγύης

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ Α. ΛΕΣΠΕΡΟΓΛΟΥ

ΣΤΗΝ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» (3-5-00)

Στην κινηματογραφική μεταφορά του «Τυφώνα», μιας αληθινής ιστορίας δικαστικής πλάνης που κράτησε 19 χρόνια στη φυλακή το μαύρο πρωταθλητή πυγμαχίας Ρούμπιν «Hurricane» Κάρτερ, καταδικασμένο για φόνο που δεν είχε διαπράξει, ο «πρωταγωνιστής» είχε ως απηνή διώκτη από μικρός το ρατσιστικό μίσος ενός αστυνομικού που συνέβαλε τα μάλα στην άδικη καταδίκη του. Στην προσπάθεια να μάθει κανείς κάτι παραπάνω για έναν άλλο διωκόμενο, αυτόν που εδώ και 18 χρόνια «γνωρίζουμε» ως τον υπ' αριθμόν έναν καταζητούμενο και τρομοκράτη-φάντασμα, τον Αβραάμ Λεσπέρογλου, ο πειρασμός μιας σύγκρισης είναι μεγάλος. Αυτή τη φορά «απηνής διώκτης» δεν είναι το ρατσιστικό μίσος ενός αστυνομικού, ούτε η θυματοποίηση ενός ευάλωτου και «μόνου» ανέσπιου κομματικά, που επιλέγει τη σιωπή και τη φυγή προκειμένου να μην προδώσει τις αρχές του. Αυτό που μπορεί να στοιχείωσε τη ζωή του ίσως είναι αυτή ακριβώς η «επαναστατική παράδοση» την οποία επικαλείται δίνοντας το πολιτικό στίγμα του: το όνομά του το πήρε από τον αδελφό του πατέρα του, που νεο ΕΠΟΝίτης έπεσε στη μάχη μέσα στην Πρέβεζα, στις αρχές του '49, μεταξύ των κομμουνιστών και των ταγμάτων ασφαλείας. Γνωστή αριστερή οικογένεια στο γενέθλιο τόπο διώχτηκε και συνελήφθη και την περίοδο της χούντας με ό,τι αυτό μπορεί να συνεπάγεται για ένα μοναχοπαίδι κοντά στα δώδεκα, στο κατώφλι της εφηβείας...

Ο Αβραάμ Λεσπέρογλου, κοντά στα 45 πια, μιλάει για πρώτη φορά από τη φυλακή του «προσπαθώ να προσαρμοστώ στην αλλαγή από την "ελεύθερη παρανομία" στη "φυλακισμένη νομιμότητα"...» Αποκαλύπτει τον άνθρωπο πίσω απ' την εικόνα που άλλοι κατασκεύασαν: «...δεν έχω καμιά σχέση με το μύθο μου ή μάλλον, έχω σχέση όση έχουν το κράτος και το κεφάλαιο με την ισότητα και την ελευθερία που επαγγέλλονται». Εξηγεί ότι τον έσπρωξαν στην παρανομία «πράξεις που δεν τον έβρισκαν σύμφωνο», χωρίς αυτό να απλουστεύει τα πράγματα. Παραδέχεται ότι δεν είναι σίγουρος αν επέλεξε τη «σωστή στάση», ωστόσο δεν μετανιώνει για τη φυγοδικία, καθώς «αν έβλαψα κάποιον μακροπρόθεσμα με τη φυγή μου, αυτός είναι ο εαυτός μου». Σπάζοντας τη σιωπή του μετά από 18 χρόνια αποτιμά ότι αφού «παρά τη θέλησή μου βρέθηκα στην παρανομία και παρά τη θέλησή μου θα βρεθώ ενώπιον του νόμου, δεν σκοπεύω να χαρίσω τίποτα σε κανέναν. Ούτε τη διαδρομή μου, ούτε τις ιδέες μου, ούτε το χρόνο μου». Σε αυτή του τη συνέντευξη μιλά για: το ρόλο των διωκτικών μηχανισμών, ένα «100% ψευδές κατηγορητήριο», παραδείγματα αυθαιρεσίας που μας πάνε περισσότερα από 20 χρόνια πίσω, παίρνει θέση για την τρομοκρατία και εκτιμά πως «υπάρχουν στιγμές που οφείλεις να παραβείς τη νομιμότητα αν αυτή σε κάνει ασυνεπή, ασεβή ή ανάλγητο»...

Πώς άρχισε η εμπλοκή σας σ' όλη αυτή την ιστορία;

Την περίοδο που ήμουν φοιτητής στη Θεσσαλονίκη μετά τη Μεταπολίτευση δημιούργησα μέσα από το χώρο του φοιτητικού κινήματος στενή σχέση με Παλαιστίνιους, που τη διατήρησα και όταν ήρθα στην Αθήνα. Λόγω ιδεολογίας ανήκω και συνεχίζω να ανήκω στο χώρο της επαναστατικής παράδοσης αλλά και εποχής, το παλαιστινιακό κίνημα τότε, στα τέλη της δεκαετίας του Ε70 είχε μεγάλη αίγλη και βρισκόταν στην πρωτοπορία του παγκόσμιου κινήματος. Ένοιωθα λοιπόν όχι μόνο αλληλεγγύη αλλά και ταύτιση με την παλαιστινιακή υπόθεση, τον αγώνα για την ελεύθερη Παλαιστίνη. Όπως καταλαβαίνετε, αυτές οι σχέσεις δεν ήταν γενικά και αφηρημένα ιδεολογικές αλλά περιελάμβαναν και μορφές άμεσης υποστήριξης και αλληλεγγύης. Γενικά επρόκειτο για ενέργειες δίκαιες, πολιτικά αναγκαίες και ηθικά υποστηρίξιμες, οι οποίες αποτελούσαν πρακτικές αρκετών αγωνιστών σε ολόκληρο τον κόσμο.

Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η εμπλοκή μου στην υπόθεση της οδού Κωλέττη. Με βάση όσα προαναφέρω τη σχέση μου με το παλαιστινιακό κίνημα, τις αξίες μου και τα «ήθη» της εποχής βοήθησα κάποιους ανθρώπους δίνοντάς τους και το δικαίωμα να χρησιμοποιήσουν το όνομά μου. Δυστυχώς, στην προκειμένη περίπτωση, διαψεύστηκα, γιατί ούτε αυτό που νόμιζα έκαναν, ούτε στη συνέχεια φρόντισαν να αποκαταστήσουν την αλήθεια. Από κει και πέρα οι εξελίξεις ήταν ραγδαίες και οι καταστάσεις απέκτησαν μια δυναμική που με ξεπέρασε κατά πολύ.

Ποιοι λόγοι σας ώθησαν στην παρανομία;

Όταν έμαθα ότι η αστυνομία με καταζητούσε για τον τραυματισμό του αστυνομικού Ψαρουδάκη και όλα τα υπόλοιπα σε πρώτη φάση παράλυσα. Δεν ήξερα τι συνέβη και έπρεπε να διευκρινίσω τι ακριβώς είχε γίνει. Το ότι δεν ήταν πράξεις που με έβρισκαν σύμφωνα αυτό δεν έκανε τα πράγματα τόσο απλά όσο φαίνονται. Η πεποίθησή μου όμως, απ' τη μια, ότι αν έλεγα στις διωκτικές αρχές τι συνέβη θα εμπλέκονταν και άλλοι Παλαιστίνιοι και από την άλλη, εκτιμώντας τη μακρόχρονη σχέση μου και παίρνοντας υπόψη τις συμφωνίες μαζί τους και όχι τη διαφωνία μου γι' αυτά τα γεγονότα, με υποχρέωσαν στη συνέχεια να σιωπήσω αντί να παρουσιάσω και να ξεκαθαρίσω τη θέση μου.

Δεκαοχτώ χρόνια μετά δεν είμαι σίγουρος ότι επέλεξα τη σωστή στάση σε ότι αφορά το άτομό μου, αλλά είμαι βέβαιος ότι με αυτή τη στάση προστάτευσα πολλούς Παλαιστίνιους συντρόφους και υπήρξα συνεπής στη σχέση μαζί τους.

Γιατί σας συνέδεσαν με την «Αντικρατική Πάλη»; Τι σχέση έχετε με όλα όσα σας αποδίδονται;

Οι διωκτικές αρχές εκείνη την εποχή ήθελαν δύο πράγματα: να παρουσιάσουν «αντιτρομοκρατικό» έργο για να εξυπηρετήσουν σκοπιμότητες των πολιτικών προϊσταμένων τους και να χτυπήσουν ποινικοποιώντας τη δράση κοινωνικοπολιτικών χώρων όπως

της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου, υποδεικνύοντάς τους έμμεσα ως τον προθάλαμο των ένοπλων οργανώσεων. Με τέτοιες επιδιώξεις κατασκεύασαν υπόπους, χάλκευσαν στοιχεία, έστησαν κατηγορητήρια (σας θυμίζω την υπόθεση Γ. Σερίφη, ενός πρωτοπόρου εργάτη της ΑΕΓ που κατηγορήθηκε για το φόνο του Χ. Κασίμη, την κατηγορία «ηθικής αυτουργίας» εναντίον μελών οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς για συγκρούσεις διαδηλωτών με δυνάμεις καταστολής, την υπόθεση-σκευωρία κατά των αδελφών Τσαγκαράκη το '80 που κατηγορήθηκαν για εμπρησμούς κ.ά.) Εγώ ήμουν κατάλληλος για να παρουσιαστώ ως τρομοκράτης. Διωκόμουν για απόπειρα ανθρωποκτονίας αστυνομικού, κρυβόμουν για τους λόγους που προανέφερα, ήμουν μόνος, τι άλλο χρειαζόταν για τους εγκεφάλους των μηχανισμών καταστολής;

Χρησιμοποιούν την υπόθεση Κωλέττη, αξιοποιούν κάποιες «ομολογίες» και σχεδιάζουν εν ψυχρώ την «ανάμειξη» μου στις υποθέσεις της «Αντικρατικής Πάλης» (υπόθεση Θεοφανόπουλου, «Σκλαβενίτη», Γκύζη) και κατασκευάζουν ένα 100% ψευδές κατηγορητήριο.

Πόσο δύσκολο ήταν για σας όλα αυτά τα χρόνια να βρίσκεστε στο στόχαστρο των διωκτικών αρχών και να κρύβεστε; Πώς ζούσατε;

Το να κρύβομαι αλλά και να μπορώ να επιβιώνω τον πρώτο καιρό με τη βοήθεια φίλων που γνώριζαν την κατάστασή μου ήταν αρκετά επίπονο και κουραστικό. Μετά τις απίστευτες κατηγορίες που μου αποδόθηκαν το '85 συνειδητοποίησα ότι δεν έχω περιθώρια επιστροφής. Έτσι επέλεξα το δρόμο της αυτοεξορίας. Ήταν μια δύσκολη απόφαση αλλά αναλογιστείτε το κλίμα της εποχής. Ξεκίνησα λοιπόν μια περιπλάνηση κάτω από ποικίλες και σκληρές συνθήκες ζωής στο εξωτερικό για αρκετό χρονικό διάστημα. Χρησιμοποιώντας ωστόσο τη νέα σχετική νομιμότητά μου και με επίμονες και πολλές προσπάθειες κατάφερα να δημιουργήσω μια πιο μόνιμη διαμονή, σταθερότερη εργασία και ένα κοινωνικό περιβάλλον, κατάσταση που διατηρήθηκε μέχρι την επιστροφή μου και σύλληψή μου στην Ελλάδα.

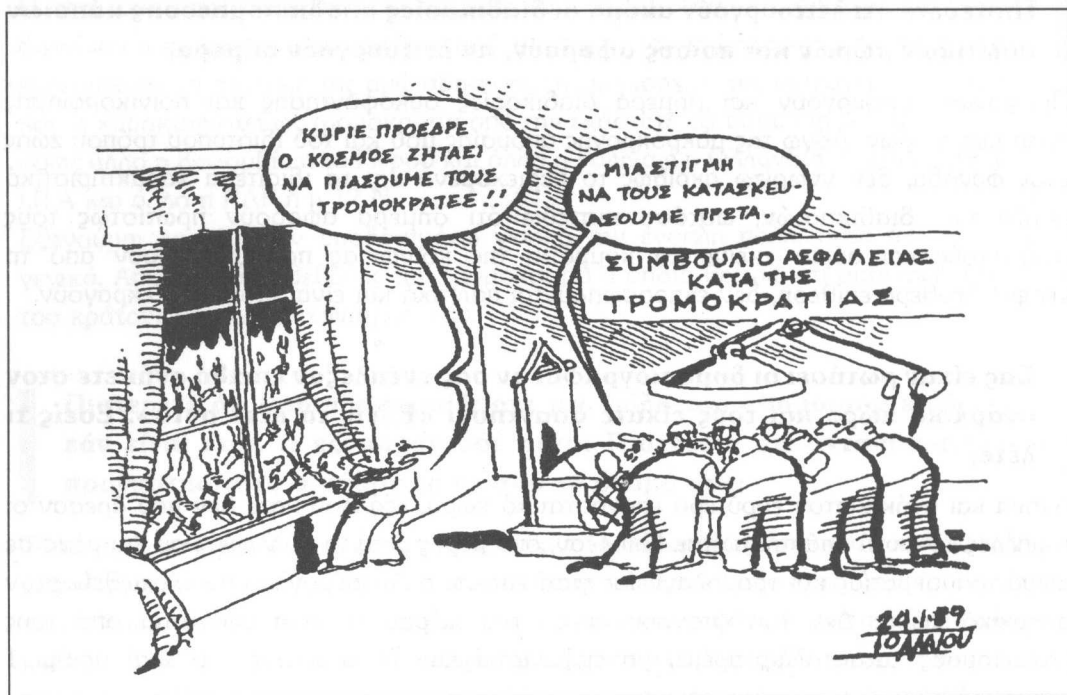
Σας είχε περάσει ποτέ η σκέψη να εμφανιστείτε για να ξεκαθαρίσετε τη θέση σας;

Πρώτες σκέψεις και βήματα προς αυτή την κατεύθυνση διακόπηκαν από τη μεριά μου αναγκαστικά το '85 όπου πλέον δεν είχε κανένα νόημα να παρουσιαστώ. Ούτε πίστεψα ότι η Δικαιοσύνη είναι αδέκαστη και τα δικαστήρια ο κατάλληλος χώρος να υπερασπιστεί κάποιος τις ιδέες του και τις επιλογές της ζωής του. Βέβαια, η σύλληψή μου με υποχρεώνει να μιλήσω για όσα δεν μίλησα όλα αυτά τα χρόνια, να υπερασπίσω αρχές, αξίες και διαδρομές που είχα επιλέξει να υπερασπιστώ με τη σιωπή μου. Όμως, αφού παρά τη θέλησή μου βρέθηκα στην «παρανομία» και τώρα, πάλι παρά τη θέλησή μου, θα βρεθώ ενώπιον του νόμου, δεν σκοπεύω να χαρίσω τίποτα και σε κανέναν. Ούτε τη διαδρομή μου ούτε τις ιδέες μου ούτε το χρόνο μου.

Το σενάριο περί τυχαίας σύλληψής σας είναι έτσι όπως ανακοινώθηκε από την Αστυ-νομία ή είχε προηγηθεί κάτι άλλο;

Πώς έγινε;

Επακριβώς δεν είμαι σε θέση να περιγράψω τι προηγήθηκε της σύλληψής μου. Πιστεύω πάντως ότι κάποια στιγμή με εντόπισαν, με παρακολούθησαν μήπως τους οδηγήσω κάπου, η παρακολούθηση δεν απέδωσε (πώς άλλωστε;) και αποφάσισαν να με συλλάβουν. Αξιολογώντας ορισμένα περιστατικά και δεδομένα από τον Αύγουστο του '99 στον τόπο διαμονής μου (περίεργες επισκέψεις αγνώστων, ερωτήσεις κ.λπ.) όσο και κατά τη σύλληψή μου στο αεροδρόμιο (άμεση ομολογία υποτιθέμενου Έλληνα αστυνομικού ο οποίος χτυπώντας με βάνουσα από την πρώτη στιγμή που με αντίκρισε είπε «εγώ ξέρω ποιος είσαι»), είμαι σίγουρος ότι το κύριο μέρος αυτής της «δουλειάς» το εκτέλεσαν Αμερικανοί, οι οποίοι πιστεύω ότι σημαντικότερο ρόλο θα παίξουν στη διαδικασία των δικών μου. Το ότι λίγο αργότερα προϊστάμενος της Δίωξης Ναρκωτικών προσπαθούσε επίμονα αλλά ήρεμα να με πείσει (για ποιο λόγο άραγε;) ότι όλα είναι τυχαία, ότι ήταν αποτέλεσμα ενός

ελέγχου ρουτίνας, έδειξε στη συνέχεια ότι οφειλόταν στον ανταγωνισμό μεταξύ των διωκτικών αρχών για το ποιος θα χρεωνόταν τη σύλληψή μου. Ο τρόπος μεταφοράς μου στην Ασφάλεια μυστικά και πριν ειδοποιηθεί γι' αυτό η Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία, οι ανακρίσεις, η προσαγωγή μου στο αυτόφωρο δικαστήριο την επόμενη μέρα κ.λπ. ήταν μια διαδικασία εναλλαγής αρμοδιοτήτων και υπευθυνοτήτων μεταξύ διαφόρων υπηρεσιών όπου η καθεμιά διεκδικούσε τη δική της επιτυχία.

Η σύλληψή σας βρίσκετε ότι συμπίπτει με το τέλος μιας εποχής; Δηλαδή, την περασμένη δεκαετία, καμιά κυβέρνηση δεν εξέδωσε έναν Παλαιστίνιο αγωνιστή στους Αμερικάνους που τον ζητούσαν (υπόθεση Ρασίντ), ενώ μόλις πέρσι δεν βρήκε προστασία στην Ευρώπη και τελικά οδηγήθηκε στους διώκτες του ένας Κούρδος ηγέτης (Οτσαλάν).

Πώς βλέπετε εκείνη την εποχή και πώς τη σημερινή;

Πράγματι, η σημερινή εποχή είναι πολύ πιο «παγωμένη» από τον Ψυχρό Πόλεμο. Ο Ρασίντ που το ελληνικό κράτος αρνήθηκε να τον εκδώσει στις ΗΠΑ, τώρα βρίσκεται στις αμερικανικές φυλακές -και με ευθύνη της Ελλάδας, ο Οτσαλάν βρίσκεται στις τουρκικές φυλακές γιατί από την Ιταλία μέχρι τη Ρωσία και από την Ελλάδα μέχρι τη Συρία δεν βρέθηκε μια κυβέρνηση να σεβαστεί τη στοιχειώδη έννοια του ασύλου. Όμως, πιστεύω ότι στην εποχή μας, που οι ελπίδες και οι αυταπάτες έχουν καταρρεύσει και φαίνεται να κυριαρχούν ο κυνισμός και η παραίτηση, διαμορφώνονται συνθήκες ανάπτυξης αγώνων που οραματίζονται μια διαφορετική κοινωνία.

Πιστεύετε ότι λειτουργούν ακόμη οι διαδικασίες αποδιαπόμπευσης κάποιων πολιτικών χώρων και ποιους αφορούν, αν λειτουργούν σήμερα;

Προφανώς λειτουργούν και σήμερα διαδικασίες συκοφάντησης και ποινικοποίησης πολιτικών χώρων. Λόγω της μακρόχρονης απουσίας μου και του ιδιότυπου τρόπου ζωής ενός φυγάδα, δεν γνωρίζω ακριβώς το περιεχόμενο και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά αυτών των διαδικασιών, ωστόσο πιστεύω ότι σήμερα αφορούν πρωτίστως τους αναρχικούς και αύριο εκείνα τα κομμάτια της κοινωνίας που υποφέρουν από τη νεοφιλελεύθερη επίθεση, δεν εκπροσωπούνται πολιτικά και είναι έτοιμα να εκραγούν.

Σας είχαν ρωτήσει οι δημοσιογράφοι αν σας ενέπλεξαν επειδή ανήκετε στον αναρχικό χώρο και τους είχατε απαντήσει «Εσείς τα λέτε αυτά». Εσείς τι λέτε;

Ανήκα και ανήκω στον ευρύτερο επαναστατικό χώρο, εξάλλου ποτέ δεν μου άρεσαν οι ταμπέλες. Γι' αυτό απάντησα έτσι. Επιπλέον, δύο μέρες μετά τη σύλλησή μου και μέσα σε κλίμα τρομοκρατίας και τρομολαγνείας γιατί έπρεπε ο Λεσπέρογλου να «χρεωθεί» στον αναρχικό χώρο; Δεν του φτάνουν αυτού του χώρου τα όσα υφίσταται από τους μηχανισμούς καταστολής, πρέπει να εμφανιστεί και ως ο χώρος του «υπ' αριθμ. 1 τρομοκράτη»;

«Είμαι κουρασμένος...» είναι από τα πρώτα λόγια σας προς τους δημοσιογράφους. Κοιτώντας πίσω αυτά τα 18 χρόνια, σήμερα πώς τα αποτιμάτε;

Φυσικά και είμαι κουρασμένος. Από τις διώξεις, τις σκευωρίες, τις απειλές, το κυνηγητό, την αγωνία... Δεν μετανιώνω για την επιλογή της φυγοδικίας, αυτό μπορούσα να κάνω κι αυτό έκανα. Εξάλλου, αν έβλαψα κάποιον μακροπρόσθεσμα με τη φυγή μου, αυτός είναι ο εαυτός μου. Βέβαια το «είμαι κουρασμένος» αφορούσε κυρίως την εξαντλητική ανάκριση που ακολούθησε τη σύλλησή μου. Δεκάδες ανακριτές, εκατοντάδες ερωτήσεις για πράγματα που αγνοούσα όπως η περίφημη «επιστολή μου» για την υπόθεση Μπαλάφα στην «Αθηναϊκή».

Πιστεύετε ότι στη σημερινή εποχή υπάρχει «χώρος» για τη δράση τρομοκρατικών οργανώσεων στην Ελλάδα; Έχει γραφτεί, αμέσως μετά τη σύλληψή σας, ότι αποδοκιμάζετε την τρομοκρατία. Ισχύει αυτή η θέση σας και συγκεκριμένα πώς τοποθετείστε απέναντι σ' αυτό το φαινόμενο;

Σε κάθε κοινωνία εκμεταλλευτική, καταπιεστική και ιεραρχημένη υπάρχει «χώρος» για την εμφάνιση και τη δράση ένοπλων οργανώσεων. Το κατά πόσο βέβαια αυτές οι οργανώσεις θα συναντηθούν με τμήματα του μαχόμενου κοινωνικού κινήματος και θα εκφράσουν μερίδες του πληθυσμού εξαρτάται από τις κοινωνικο-πολιτικές συνθήκες αλλά και τη δική τους φυσιογνωμία.

Η εξέγερση υποδουλωμένων-καταπιεσμένων, η αντίσταση σε δικτατορίες, η μαχητική διεκδίκηση σε κοινωνικούς αγώνες από τη στιγμή που παίρνουν μια οξυμένη μορφή και εμπεριέχουν το στοιχείο της αμφισβήτησης της κυριαρχίας της κατεστημένης τάξης έχουν πάντα χαρακτηριστεί ως τρομοκρατία από την εκάστοτε εξουσία. Όπως και να το κάνουμε όμως άλλο η Κολομβία ή το Περού και άλλο η Γαλλία ή η Ολλανδία, και άλλο η P.L.O. ή ο I.R.A και άλλο η RAF ή η 17 N.

Εξηγούμαι λοιπόν: δεν αποδοκιμάζω γενικά την ένοπλη πάλη, ούτε την επιδοκιμάζω γενικά. Αποδοκιμάζω βεβαίως την τρομοκρατία η οποία θεωρώ ότι αποτελεί «προνόμιο» του κράτους και των μηχανισμών του.

Πιστεύετε ότι χρησιμοποιηθήκατε στο ρόλο του «δημόσιου κινδύνου» και εάν είναι έτσι, τι εξυπηρετούσε αυτό; Πιστεύετε ότι ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα ο μύθος γύρω από το όνομά σας;

Τόσο εγώ όσο και ο Γ. Μπαλάφας χρησιμοποιηθήκαμε ως δημόσιος κίνδυνος για να εκφοβίζουν πολιτικούς χώρους, ομάδες ή άτομα που ξεπερνούσαν τα όρια του «πολιτικού παιχνιδιού», για να αποπροσανατολίζουν την κοινωνία από τα πραγματικά της προβλήματα και να την εθίζουν στον κρατικό αυταρχισμό. Αντίστοιχες περιπτώσεις δαιμονοποίησης της πολιτικής δράσης σημειώθηκαν σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες όπου υπήρξαν μαζικά κινήματα αντίστασης. Προφανώς λοιπόν, δεν έχω καμία σχέση με το μύθο μου ή μάλλον έχω σχέση όση έχουν το κράτος και το κεφάλαιο με την ισότητα και την ελευθερία που επαγγέλλονται.

Ποιες είναι οι συνθήκες κράτησής σας στον Κορυδαλλό;

Δεν υπάρχει καλή ή κακή φυλακή γιατί το σωφρονιστικό σύστημα είναι, ούτως ή άλλως παρά φύσει μηχανισμός. Αλλά αυτό είναι μια άλλη συζήτηση. Μετά από συγκεκριμένα περιστατικά (όχι στο δικαίωμα για εργασία, παραβίαση του απόρρητου της αλληλογραφίας μου κ.λπ.) βεβαιώθηκα ότι σκόπιμα επιδιώκουν να καμφθεί το ηθικό μου και όχι μόνο. Βλέπετε άλλα επιδιώκουν με τη δημόσια μάχη των εντυπώσεων, όπου μου επιβάλλουν να εμφανίζομαι φορώντας αλεξίσφαιρο, και άλλα με τη μάχη που δίνουν «κεκλεισμένων των θυρών».

Τι σκέψεις κάνει σήμερα ο Αβραάμ Λεσπέρουγλου για το μέλλον;

Όπως αντιλαμβάνεστε οι σκέψεις ενός ανθρώπου που βρίσκεται στη φυλακή επικεντρώνονται στην απόκτηση της ελευθερίας του. Από αυτόν τον κανόνα δεν εξαιρούμαι. Για την ώρα προσπαθώ να προσαρμοστώ στην αλλαγή από την «ελεύθερη παρανομία» στη «φυλακισμένη νομιμότητα» και προετοιμάζομαι για τις δίκες μου. Το μέλλον μου θα είναι πάντως όπως και το παρελθόν μου. Επαναστατική ιδεολογία στα μικρά ή μεγάλα γεγονότα της καθημερινότητας με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Προέρχεστε από μια εποχή με πιθανώς διαφορετική κοινωνική και πολιτική ανταπόκριση σε ορισμένες αυτονόητες αξίες όπως αυτές της συμπαράστασης και της αλληλεγγύης. Σήμερα διακρίνετε τέτοιες κινήσεις σε ό,τι σας αφορά;

Αν και έχουν αλλάξει πολλά, πιστεύω ότι και σήμερα υπάρχουν άνθρωποι και συλλογικότητες που θεωρούν αυτονόητη αξία την αλληλεγγύη. Σε ό,τι με αφορά η συγκρότηση της Επιτροπής Αλληλεγγύης αποτελεί την καλύτερη απόδειξη. Μετά τις απειλές που εκτόξευσε εναντίον μου ο κ. Νασιάκος, αρχηγός της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας, λέγοντας επί λέξει: «τώρα που θα πας φυλακή θα σε φάμε», και τις εξηγήσεις του κ. Διώτη και πριν και μετά την προσαγωγή μου στο αυτόφωρο δικαστήριο για την υπερβολική και αυθαίρετη καταδίκη μου, λέγοντάς μου: «κατάλαβες τώρα; Εμείς εδώ δικάζουμε! Εμείς είμαστε η κοινωνία! Εμείς καθορίζουμε τα πάντα στα δικαστήρια!», πιστεύω ότι όπως και στο παρελθόν έτσι και τώρα η ύπαρξη αντίστοιχων επιτροπών είναι όχι μόνο κυματοθραύστης της κρατικής αυθαιρεσίας και της βαρβαρότητας των μηχανισμών καταστολής, αλλά και ζωτικής σημασίας για την ύπαρξή μου. Νομίζω ότι αξίζει να συνεχίζουμε να μένουμε όρθιοι.

Εν κατακλείδι, γιατί διακινδυνεύσατε ένα ταξίδι στην Ελλάδα;

Πολλοί αναρωτιούνται με νόημα σε τι αποσκοπούσε το ταξίδι μου στην Ελλάδα. Το γεγονός ότι με καταζητούσαν ως τρομοκράτη δεν σημαίνει ότι εγώ δεν θα βρισκόμουν στο πλευρό της μητέρας μου στις δύσκολες στιγμές της υγείας της. Υπάρχουν στιγμές που οφείλεις να παραβείς τη νομιμότητα αν αυτή σε κάνει ασυνεπή, ασεβή ή ανάλγητο.

Το αίνιγμα της Αντικρατικής Πάλης

Του ΘΩΜΑ ΤΣΑΤΣΗ

Το καλοκαίρι του 1985, ο τραγουδιστής Ντέμης Ρούσος διαφήμιζε το βιβλίο του και τα 53 κιλά που έχασε τρώγοντας. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ήταν έτοιμη να κερδίσει δεύτερη συνεχόμενη φορά τις εκλογές και ο Ανδρέας Παπανδρέου μιλούσε μπροστά στα εκκτασιασμένα πλήθη.

Το καλοκαίρι του 1985 ήταν καθοριστικό όμως και για τις εξελίξεις σ' έναν άλλο χώρο, αυτόν της τρομοκρατίας: Την Πρωταπριλιά του 1985 κάνει την εμφάνισή της μια νέα οργάνωση. Πρόκειται για την Οργάνωση Αντικρατική Πάλη που με προκήρυξη της αναλαμβάνει την ευθύνη για τη δολοφονία του εισαγγελέα Θεοφανόπουλου. Αντίγραφα της προκήρυξης, με την οποία η οργάνωση αναλαμβάνει την ευθύνη της δολοφονίας, βρέθηκαν κάτω από το αυτοκίνητο του εισαγγελέα. Η αστυνομία καταλήγει στο συμπέρασμα ότι δύο άγνωστοι εκτέλεσαν τον Θεοφανόπουλο μ' ένα 45άρι πιστόλι.

Τα γεγονότα που ακολουθούν είναι καθοριστικά για να εμπλακούν τα ονόματα των Λεοπέρογλου και Μπαλάφα. ■ Στις 15 Μαΐου 1985, αστυνομικοί έρχονται αντιμέτωποι με δύο τρομοκράτες (!). Τρεις αστυνομικοί χάνουν τη ζωή τους όπως κι ένας από τους αγνώστους με τους οποίους έδωσαν μάχη. Η υπόθεση έμεινε γνωστή ως «το μακελειό του Γκίζνη».

■ Η αποκάλυψη της ταυτότητας του **Χρήστου Τσουτσουβή**, 32 χρόνων, οδήγησε την αστυνομία στο διαμέρισμα όπου έμενε στη συμβολή των οδών Αντιόπης και Λυδίας, στην Κυψέλη. Επειτα από έρευνες έξι ημερών ο τότε υπ. Δημότης Τάξης, **Αλ. Φίλωρος**, ανακοινώνει ότι η αστυνομία αναζητεί δύο άτομα: Τους Αβραάμ Λεοπέρογλου και Γιώργο Μπαλάφα.

■ Ο υποφωτός είχε πει τότε ότι, στο διαμέρισμα, βρέθηκαν ανάμεσα σ' άλλα: ηλεκτρικοί και κοινοί πυροκροτητές. Ενα εκτυπωτικό μηχάνημα και κύλινδρος επιστροφής μελάνης, διαφημικά εργαλεία, πρωτότυπο της προκήρυξης που βρέθηκε στην Καλλιθέα όταν δολοφονήθηκε ο Θεοφανόπουλος. Κατά την αστυνομία, ο Τσουτσουβής ήταν ο δολοφόνος. Αυτό προέκυψε από δακτυλικά αποτυπώματα

και το πρωτότυπο της προκήρυξης στον τόπο της δολοφονίας.

■ **Μιλώντας για οδύσσεια στοιχεία, η αστυνομία δέχεται τότε** ότι οι Αβραάμ Λεοπέρογλου και Γιώργος Μπαλάφας είχαν πάει στο σπίτι του Τσουτσουβή. Από τότε ξεκίνησε και η εμπλοκή των δύο σε τρομοκρατικές οργανώσεις, χωρίς άλλα στοιχεία.

■ Μία ημέρα μετά τις ανακοινώσεις του υπ. Δημόσιας Τάξης, στις 22 Μαΐου, ο ΕΛΛΑ, με προκήρυξη υποστηρίζει ότι ο Τσουτσουβής ήταν μέλος του από το 1976 ως το 1980. Ανέφερε επίσης ότι πήρε ενεργά μέρος στην απόπειρα για την ανατίναξη της ΑΕΓ στον Ρέντη, τη νύχτα της 19ης Οκτωβρίου 1977, κατά τη διάρκεια της οποίας σκοτώθηκε ο **Χρ. Κασσίμης** σε ένοπλη σύγκρουση με αστυνομικούς.

■ Ακολουθούν τον Ιούλιο νέα προκήρυξη του ΕΛΛΑ και της «Επαναστατικής Ομάδας Διεθνιστικής Αλληλεγγύης Χρήστου Κασσίμης». Η τελευταία βεβαιώνει την πολυδιάσπαση του ΕΛΛΑ, μιλώντας για τρεις διαφορετικές οργανώσεις.

■ Τη νύχτα της 12ης Σεπτεμβρίου 1985, η οργάνωση «Χρήστου Κασσίμης» ανέλαβε την ευθύνη για τρεις βομβιστικές επιθέσεις. Κατά τη διάρκεια της νύχτας, η αστυνομία συνέλαβε τον, όπως αποδείχτηκε αργότερα, πολυπράκτορα Ντάνο Κρυστάλλη. Ο ίδιος, σύμφωνα με στοιχεία που ανακοινώθηκαν μερικές μέρες μετά τη σύλληψή του, ήταν από το 1978 πράκτορας της ΚΥΠ.

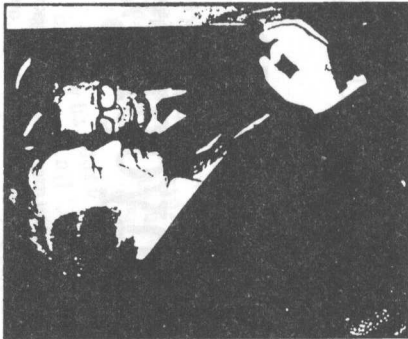
■ Στις 18 Σεπτεμβρίου, ο ΕΛΛΑ επανέρχεται στις βομβιστικές επιθέσεις της 12ης Σεπτεμβρίου διεκδικώντας με προκήρυξη την ευθύνη της επίθεσης που είχε αναλάβει και ποιο παρακάλεϊ της.

■ Στις 23 Σεπτεμβρίου, η 17 Νοέμβρη με προκήρυξη της στην «Ε» υποστηρίζει:

• «Οι προκήρυξεις που βρέθηκαν στο σπίτι του Ντάνου Κρυστάλλη ήταν πλαστές. Ανάμεσα τους υπήρχε και μία που εμφάνιζε και αλληλογραφία της «Αντιιμπεριαλιστικής Πάλης» με την 17 Νοέμβρη».

• Τον **Τζώρτζη Αθανασόδη** σκότωσαν οι μυστικές υπηρεσίες ή τουλάχιστον γνωρίζουν το δολοφόνο «που δεν έχει σχέση με το επαναστατικό κίνημα».

• Οργάνωση «Αντιιμπεριαλιστική Πάλη» δεν υπάρχει.

Γ. ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΝΑΝΟΥΡΗ

Τους ενώνει ένα κατηγορητήριο που περιλαμβάνει 300 περίπου κατηγορίες, οι περισσότερες σε βαθμό κακούργηματος. Μια δικατοφία που ξεδιπλώνεται σε χιλιάδες σελίδες και μαζί με τα πρακτικά των δικών που ήδη έχουν γίνει χρειάζεται δεκάδες κιβώτια για να χωρέσει.

Κι οι δυο είναι πασιγνώστοι στο παγγέλινο, τα πιο «ρανιαχιά» ονόματα για υποθέσεις τρομοκρατίας τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια:

Ο πρώτος, ο **Γ. Μπαλάφας**, αθώοθηκε οριστικά και αμετάκλητα από το Μεικτό Ορκωτό Εφετείο τον Οκτώβριο του 1997 για όλες τις κατηγορίες που του αποδιδόνταν. Για το δεύτερο, τον **Αβραάμ Λεοπέρογλου**, η δικαστική διερεύνηση αρχίζει μόλις τώρα.

«Τα δυο τρίτα του κατηγορητηρίου που αντιμετωπίζει ο Λεοπέρογλου είναι κοινά με κατηγορίες από τις οποίες αθώωδηκα εγώ. Θα πρόσθετα μάλιστα ότι τα επιβαρυντικά στοιχεία εναντίον του είναι μικρότερης αποδκτικτικής αξίας από εκείνα που ενοχοποιούσαν εμένα», μας είπε ο Γ. Μπαλάφας.

Προκειται για κατηγορίες περί συμμετοχής τους στην οργάνωση Αντικρατική Πάλη και σε όλες τις ενέργειες που αποδίδονται σ' αυτήν (η ροπή ενέργεια για την οποία η ίδια η οργάνωση έχει αναλάβει την ευθύνη με προκήρυξη της είναι η δολοφονία του εισαγγελέα Θεοφανοπούλου, τον Απρίλιο του 1985 στην Καλλιθέα).

«Ενώλες οι καταθέσεις»

Το αποδεικτικό υλικό της δικατοφίας εδράζεται σε δακτυλικά αποτυπώματα και σε καταθέσεις μαρτύρων που φερονται να αναγνωρίζουν Μπα-

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΦΑΣ

«Εγώ αθώωδηκα με τις ίδιες κατηγορίες»

οπέρογλου σχετίζεται με τη γιάφκα».

Οι βασικοί κατηγορούμενοι αυτού του δικαστικού μαρθαίνειου, που όλα δείχνουν ότι θα διαρκέσει ακόμη επί μακρον, δηλώνουν ότι δεν έχουν συναντηθεί ποτέ. Η περιφημη «επιστολή Λεοπέρογλου» με την οποία υποτίθεται ότι ο καταζητούμενος επί 17 χρόνια ζπούσε εγγυήσεις προκειμένου να εμφανιστεί και να δικαστεί ο ίδιος για να σωθεί ο αδός «φίλος» του αποδεικνύεται και γραφολογικά ότι είναι έργο... άλλων κυκλών.

«Δεν γνωρίζω τον άνθρωπο, δεν ξέρω τι έχει πει ούτε τι στάση θα κρατήσει. Οστόσο, ως ενεργός πολίτης θα του συμπαραστώ τουλάχιστον στο σκέλος παραβίασης των δικαιωμάτων του», καταλήγει ο Γ. Μπαλάφας.

και το Λεοπέρογλου ως οδηγό της μοτοσυκλέτας, ενώ η οικογένεια Θεοφανοπούλου είχε υποβάλει παλαιότερα μνύηση και στον Ντ. Κρυστάλλη, θεωρώντας τον αυτουργό της δολοφονίας. Στη δική είπαν ότι: «αυτών μας υπέδειξαν τότε οι αστυνομικοί ως δράστη και είμαστε υποχρεωμένοι να καταδούμε μνύηση εναντίον του», συμπληρώνει.

«Όσο για τη γιάφκα της οδού Καλαμά, τα επιβαρυντικά στοιχεία κατά του Λεοπέρογλου είναι σαφώς λιγότερα από τα δικά μου. Απ' ό,τι θυμάμαι, ο Λεοπέρογλου εμπλέκεται μόνον κατά συνέπεια: Εφόσον η γιάφκα ανήκε στην Αντικρατική Πάλη και μέλη της οργάνωσης ήταν οι Τσουτσουδής, Μπαλάφας και Λεοπέρογλου άρα και ο Λε-

Ελευθεροτυπία 1/11/2000

Αθώς 20 φορές ο Μπαλάφας

στην εκτέλεση Θεοφανόπουλου, ότι λοιπόν η ίδια φωνή των χρηματιστολόγων της Τραπεζας Πιστεως, στο οποίο υπεγράφηκε Σκλαβενίτη στο Γαλάτσι το Μάιο του 1985 και στη συμπλοκή του Γκούζ την ίδια περίοδο, όπου ο Χρ. Τσουτσουβής είχε νεκρούς μαζί με τους αστυνομικούς Δουγένη, Γεώργιο και Μπούρα.

«Οι καταθέσεις των μαρτύρων είναι εωλες, υπαγορευμένες, και σε πολλές περιπτώσεις αυτοαναιρούνται, αφού τα ίδια πρόσωπα ισχυρίζονται άλλα στην προανακρίση, άλλα στην πρώτη δίκη και άλλα στη δεύτερη», λέει ο Γ. Μπαλάφας. «Λίγη ώρα μετά τη λήξη της προανακρίσεως, κάποιος μάρτυρας ονόματι Λαμπρόπουλος είχε καταθέσει ότι είδε τους δράστες να απομακρύνονται από το φορτηγάκι που χρησιμοποιούσαν, αφού το παράκαμαν σε μη κερή αποστολή από το σημείο της λήξεως. Συμφωνά με την προανακρίση, κατονομάζε ως δράστες εμένα και το Λεοπέρογλου. Όμως, τόσο στην πρώτη όσο και στη δεύτερη δίκη, ο ίδιος άνθρωπος κατέθεσε ότι ναι μεν είδε τους δράστες, ότι αναγνώρισε εμένα και το Λεοπέρογλου σε φωτογραφίες μας που του έδειξαν στην Ασφάλεια αλλά σε καμία περίπτωση δεν αναγνωρίζει στα πρόσωπά μας τους δράστες, λεπτομέρεια που αποσιωπήθηκε στο προανακριτικό υλικό. Αυτό είναι η μοναδική μαρτυρία που μας εμπλέκει με την εν λόγω ληστεία».

Τα ίδια περίπου ισχυρούν και στην περίπτωση Θεοφανόπουλου:

«Κάποια δία του εισαγγελέα κατόνομα στην προανάκριση ως αυτοφώγ τον Τσουτσουβή, τον Μπαλάφα ως οδηγό της μοτοσυκλέτας με την οποία διέφυγαν οι δράστες και το Λεοπέρογλου ως συνεργό. Στο δικαστήριο η ίδια μαρτυρία αλλάζει άποψη και αναγνωρίζει τον Μπαλάφα ως αυτοφώγ

Τσουτσουβής).

• Αθώς για κάθε μία από τις πράξεις της ίδιας και Γκούζη.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

• Αθώς για κάθε μία από τις 5 διακεκριμένες μένης οπλοκατοχής στις υποθέσεις.

Ελευθεροτυπία 8/8/2000

ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ, οι επαγγελματίες διώκτες της τρομοκρατίας φαίνεται ότι έχουν βάλει στόχο να μη γελοιοποιηθούν. Αναζητούντες επί 25 έτη τη «17 Νοέμβρη» δαπανώντας τεράστια ποσά, είχαν έρθει σε εμφανή αδυναμία να πείσουν την αμερικανική - και τώρα και τη βρετανική - κοινή γνώμη για την ικανότητά τους να διαδραματίζουν επιτυχώς το ρόλο του διεθνούς χωροφύλακα. Υποτίθεται ότι γνωρίζουν τα πάντα. Ή είναι ικανοί να τα γνωρίσουν, όταν το επιθυμήσουν, ή η ανάγκη τους πιέσει.

ΕΠΙ 25 ΕΤΗ, προσπαθώντας να επιδείξουν ικανότητα προσέγγισης του προβλήματος, είχαν διαρρεύσει διάφορες πληροφορίες (με τη συνδρομή και ορισμένων δικών μας υπηρεσιών), ότι κάποια πρόσωπα της μυστηριώδους οργάνωσης είναι γνωστά και επίκειται, αν το θελήσουν οι ελληνικές αρχές, η εξάρθρωσή της. Ολα όμως αποδείχθηκαν φλέβα.

ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ όμως δείχνουν ότι χτύπησαν φλέβα. Και με τη συνδρομή του, κατά τα άλλα έγκυρου, Time διαπιστώνεται επιτέλους η συνεργασία των τρομοκρατών με την «Ε». Πρόκειται περί άθλου, στον οποίο σημαντικό μερτικό έχει η ικανότητα ατατοκρίτρια του περιοδικού στην Αθήνα, η οποία ίσως αδικείται από τη δημοσιογραφική ιδιότητά της, καθ' όσον επιδεικνύει ταλέντο ανώτερο του μυθικού Τζέιμς Μποντ.

ΠΩΣ ΉΞΕΡΑΝ τα μέλη της οργάνωσης ότι το τηλεφωνικό κέντρο της εφημερίδας ήταν μπλοκαρισμένο από τα σαΐνια του FBI, της CIA και των άλλων εύχων υπηρεσιών; Και πώς είχαν το θάρρος να καλέσουν συντάκτη της εφημερίδας στο κινητό του τηλεφώνου; Το κινητό όμως είναι προσωπικό τηλεφώνου. Αρα έχουν προσωπικές σχέσεις με ανθρώπους της εφημερίδας. Αρα, τους πιάσαμε τους τρομοκράτες...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ μοιάζει αστεία. Και είναι. Ωστόσο έχει και την επικίνδυνη πλευρά της. Με πρόφαση την τρομοκρατία στο στόχαστρο των ευφάνταστων σεναριογράφων μπήκαν διαδοχικά κυβέρνηση, πολιτικές δυνάμεις και Τύπος. Η πρώτη, επειδή πρέπει να υποκύψει στην επιθυμία της υπερδύναμης για πλήρη αποδοχή της κυριαρχίας της στην περιοχή. Ο Τύπος, επειδή σχεδόν στο σύνολό του δεν έπαψε να ελέγχει με ανυπακοή τις πρωτοβουλίες της Ουάσιγκτον, η οποία, κατά το κοινώς λεγόμενο, «τα έχει κάνει ρόιδο» από την Κύπρο και το Αιγαίο μέχρι τη Γιουγκοσλαβία.

ΕΙΝΑΙ ΕΝ ΤΕΛΕΙ η στάση του μέγιστου τμήματος του ελληνικού λαού απέναντι στις «ειρηνευτικές» τους αποστολές, όπως εξάλλου το έχουν ομολογήσει ευθέως και οι διάφοροι αξιωματούχοι που παρελαύνουν από τη Γερουσία, για να εξηγήσουν τα ανεξήγητα. Ευτυχώς, αυτή τη φορά, απέφυγαν τη γελοιοποίησή...

ΤΕΙΝΕΙ να γίνει συρραφή ξένων εντύπων, ανώνυμων διαφορετικών τμημάτων της χώρας μας.

ΑΝ η διάταξη του ξέφυγε από το που χάριν κάποιου ανυπακούστου (δημοκρατίας), η χροιά (ακόμη και με παλαιότερα).

ΑΛΛΩΣΤΕ, είναι «Τάιμ», που εναντιώνεται ταχτικά, το οποίο ίσως γική της έκθεσης περιορισμένης

ΣΤΗ συγκεκριμένη περίπτωση μεθόδους της τακτικής της συνδέουν άμεσα γκόσμια κοινά 2004, δηλαδή φυλάξει τους

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ με αυτόν τον τανοήσει και σματα. Οπωσδήποτε μια καλή αιτία, οι οποίοι προς τη διοίκηση

ΕΚΕΙΝΟ, όμως ότι κάποιος δυνατόν να παίχνει. Street Journal σπατάλησής, για να

ΜΗ ΤΗΡΩΝ τητές των σταύρωσής, ρίδα αναγνωρίσιμα παλλήλου σμα πως πό τους τ και ο ίδιος κά ότι εί «έγκυρη» δρέα Α. διαφεύγει

ΟΤΑΝ μια σιάσει των, εύπολεμο θα είναι

Ελευθεροτυπία

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
Η ΑΔΕΣΜΕΥΤΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΑΠΟΨΕΙΣ

α. Δημοσιεύματα δήθεν έγκυ-
θέςεις πολιτικάντηδων Αμερι-
άγοντες της υπερδύναμης, με
ς ο καθένας, εκφράζουν την α-
αινόμενο της τρομοκρατίας στη

τος ήταν αυτή μόνο, τότε δεν θα
μένο που ζούμε χρόνια τώρα, ό-
οπισμότητων και επιδιώξεων (π.χ.
ία για την αντιμετώπιση της τρο-
ας συνδέεται με την τρομοκρατία
ουρδικό PKK μιάς είχαν ταυτίσει

πρόσφατο και το δημοσίευμα του
ται σ' αυτή τη χορεία και το οποίο,
του λιβέλου, κατασκεύασε ένα άρ-
ιοθετηθεί σχεδόν ολόκληρη τη λο-
ιτροπής του Κογκρέσου περί «α-
ιροκρατίας» στη χώρα μας.

ερίπτωση όμως, οι εμπνευστές τέ-
σκουν ένα άλλο πεδίο εφαρμογής
Τις αναφορές στην τρομοκρατία, τις
ένα θέμα που απασχολεί την πα-
ομνη. Τους Ολυμπιακούς Αγώνες του
την ικανότητα της χώρας μας να δια-
κέπτες της.

ον πολιτικών πείσεων που ασκούνται
το και ο πλέον αδαής μπορεί να κα-
εξαγάγει και κάποια άλλα συμπερά-
α παράδειγμα, ότι τα υπέρογκα ποσά
γύρω από τους αγώνες αυτούς είναι
η δημιουργία πλυστών εντυπώσε-
ορεί να αποτελέσουν μοχλούς πίεσης
ώτρια χώρα μας.

ου μοιάζει ακατανόητο, είναι το γεγο-
έντυπα με παγκόσμια επιρροή. Είναι
ονται να συμμετάσχουν σ' ένα τέτοιο
ναφερόμαστε στη δήθεν έγκυρη Wall
η οποία στην συγκεκριμένη περίπτωση
ρίπου 5.000 λέξεις του κύριου άρθρου
ψει ένα σωρό ανακριβείς και ψέματα.

ακόμη και αυτό που οι πρωτοετείς φοι-
ών δημοσιογραφίας μαθαίνουν, τη δια-
ς είδησης δηλαδή, η αμερικανική εφημε-
ται όχι απλώς σε ανακριβή, αλλά σε α-
εγονότα. Επικαλούμενη τη μαρτυρία υ-
τρικού ξενοδοχείου, εξαγει το συμπέρα-
Αθήνα οι ξένοι πελάτες κινδυνεύουν α-
κράτες την ώρα που τρώνε! Όμως ακόμη
πτός υπάλληλος διαφεύγει κατηγορηματι-
άτι τέτοιο! Δεν αρκέστηκε σ' αυτό όμως η
ημερίδα. Παραθέτει και δηλώσεις του Αν-
νόπουλου για το θέμα, οι οποίες επίσης
αι από τον ίδιο.

ιας εμβέλεις εφημερίδα δέχεται να «θυ-
όποια εγκυρότητά της χάριν σκοπιμοτή-
α αναρωτιέται κανείς αν ο υπόγειος αυτός
ει όρια. Αν, δηλαδή, σταματάει πουθενά η
ελέητος μέχρι τέλους...

ΣΤΗΝ ΑΤΛΑΝΤΑ το 1996, κατά τη διάρκεια των Ολυμπια-
κών Αγώνων, από έκρηξη βόμβας σκοτώθηκαν δύο άτο-
μα και τραυματίστηκαν 111. Οι αμερικανικές δυνάμεις
ασφαλείας, που είχαν απομακρύνει από την πόλη όλους
τους υπόπτους, αντέδρασαν κεραυνοβόλως συλλαμβάνον-
τας ένα νέγρο φύλακα. Τον ταλαιπώρησαν επί έναν ολό-
κληρο χρόνο για να αποδειχθεί, τελικά, ότι ήταν αθώος.

ΣΤΗΝ ΟΚΛΑΧΟΜΑ το 1995 από έκρηξη βόμβας σε κτίριο
των Ομοσπονδιακών Υπηρεσιών οι νεκροί ήταν 168. Λί-
γο πριν είχε εκδηλωθεί φονική επίθεση με εκρηκτικά
κατά των διδύμων πύργων της Ν. Υόρκης.

ΑΥΤΑ συμβαίνουν στις ΗΠΑ, αλλά η Ελλάδα, στην οποία
εδώ και καιρό σκάνε κυρίως γκαζάκια και μολότοφ, χω-
ρίς θύματα, είναι η χώρα της «απεριόριστης τρομοκρα-
τίας», που συγκρίνεται με το Αφγανιστάν και το Ιράν.
κατά το περιοδικό «Τάιμ», που δημοσιεύει μία ανταπό-
κριση της κυρίας Ανθής Καρασάββα, στο οποίο περι-
λαμβάνονται ως τρομοκρατικές ενέργειες ακόμη και
διαδηλώσεις έξω από την πρεσβεία, όπως γίνεται σε όλο
τον κόσμο.

Η ΕΥΦΑΝΤΑΣΤΗ ανταποκρίτρια μάλλον δεν θα πρέπει να
ζει στην Ελλάδα. Μάλλον δεν θα χρειαζόταν, γιατί της
ήταν αρκετό να αντιγράψει την πρόσφατη έκθεση του
Στέιτ Ντιπάρτμεντ για την τρομοκρατία, να τη διογκώσει
και να τη διανθίσει με προβλέψεις, όπως αυτή για τους
Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004.

ΟΥΤΕ ΛΙΓΟ ούτε πολύ η κυρία Καρασάββα εκτιμά ότι ο κ.
Σημίτης «δεν θα ήθελε οι επισκέπτες να αναρωτιούνται,
αν το αεροπλάνο τους άλλαξε με κάποιο τρόπο πορεία
και προσγειώθηκε στο Αφγανιστάν, αντί για την Αθή-
να».

ΤΕΤΟΙΟΥ ΕΙΔΟΥΣ σενάρια τα ξαναδιαβάσαμε. Όταν το
αμερικανικό τζάμπο, που απογειώθηκε από το αεροδρό-
μιο της Νέας Υόρκης και εξερράγη στον Ατλαντικό, κα-
μιο της Νέας Υόρκης η Αθήνα! Κι αυτό γιατί προηγουμένως είχε
τηγορήθηκε η Αθήνα! Κι αυτό γιατί προηγουμένως είχε
κάθε το δρομολόγιο από Αθήνα στη Νέα Υόρκη. Και
όμως στην πτήση από Αθήνα δεν συνέβη τίποτε απολύ-
τως, ούτε μπορούσε να ενοχοποιηθεί η Ελλάδα, αφού
μετά τον έλεγχο στη Νέα Υόρκη σημειώθηκε η έκρηξη.

ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΦΑΝΕΣ ότι το δημοσίευμα του «Τάιμ» είναι
μέρος της ενορχηστρωμένης πίεσης προς την Ελλάδα για
να αποδεχθεί τις αμερικανικές θέσεις για την αντιτρο-
μοκρατική συνεργασία, όπως την εννοούν οι Αμερικα-
νοί, που θέλουν την Ελλάδα Φαρ Ουέστ.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ διόλου τυχαίο, μάλιστα, ότι η ανταπόκριση δη-
μοσιεύεται τώρα που αρχίζει η τουριστική περίοδος και
λίγες μόνον ημέρες πριν αρχίσει η δίκη του Αβραάμ Λε-
σπέρου, για τον οποίο γίνεται ειδική μνεία στο δημο-
σίευμα με ευθεία βολή κατά του ΠΑΣΟΚ.

Η ΚΥΡΙΑ Καρασάββα επικαλείται πρώην αξιωματούχο της
πρεσβείας των ΗΠΑ στην Αθήνα, ο οποίος δήλωσε ότι:
«Γνωρίζουμε ότι υπάρχουν άνθρωποι στην κυβέρνηση
και στο κόμμα, που έχουν περισσότερο από μια καλή
ιδέα για την ταυτότητα των τρομοκρατών».

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «Τάιμ», όπως και οι υπηρεσίες των ΗΠΑ,
θα ήθελαν να βρουν οι ελληνικές αρχές «ένα νέγρο»,
όπως εκείνον που βρήκαν στην Ατλάντα οι αμερικανι-
κές. Αυτά, όμως, δεν γίνονται σε μία δημοκρατία που σέ-
βεται τους νόμους της και όπου οι πολίτες της είναι πε-
ρισσότερο ασφαλείς από όσο οι επισκέπτες, ακόμη και
στο κέντρο της Νέας Υόρκης.

Ελευθεροτυπία 23/5/2000

Καταζητείται ό,τι

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΑΜΑΝΤΙΩΤΗΣ

Αριστερά 27/5/2000

Άλλη μια αντιτρομοκρατική έκθεση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ δόθηκε στη δημοσιότητα τις προηγούμενες μέρες και τα σημεία που αναφέρονταν στην Ελλάδα έδωσαν το έναυσμα για να δημιουργηθεί ένας πανικός στα επιτελεία της κυβέρνησης. "Πάλι μας κάνουν σκληρό μαρκάρισμα οι Αμερικάνοι;" έδειχναν να αναρωτιούνται υπουργοί και στελέχη του κυβερνώντος κόμματος. Οι πλανητάρχες δεν αφήνουν ήσυχο κανένα και στέλνουν τα μηνύματά τους με κάθε ευκαιρία. Ας θυμηθούμε εξάλλου ότι όταν πρωτοεκλέχτηκε ο Σημίτης του έστησαν τα Ίμια, για να εισηγάζουν τελικά το "Ευχαριστούμε την κυβέρνηση των ΗΠΑ" και να τον κατοχυρώσουν σαν δικό τους. Υπό αυτό το πρίσμα πρέπει να δούμε και όλες τις "ενοχλητικές παρεμβάσεις" τους, από τη διασπορά φημών περί στρατιωτικής κατασκοπίας (πριν από ενάμιση χρόνο) μέχρι αντιτρομοκρατικές εκθέσεις.

ΟΙ "ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΝΟΙ" ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

Τι ανέφερε η έκθεση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ; Ότι το 1999 "η στάση της Ελλάδας στο θέμα της τρομοκρατίας σε όλες τις βαθμίδες παρέμεινε ασθενής". Ότι η Ελλάδα είναι πρώτη στην Ευρώπη και δεύτερη παγκοσμίως -μετά την Κολομβία- στον αριθμό των τρομοκρατικών επιθέσεων εναντίον των ΗΠΑ κατά το 1999. Ακόμα ότι "οι τρομοκράτες εξακολουθούν να δρουν εντελώς ατιμώρητοι". "Μεγάλος πόνος" της έκθεσης αναδεικνύεται η "παροχή διευκόλυνσης" στον "αρχιτρομοκράτη" Οτσαλάν, καθώς και οι αντιαμερικάνικες και αντιΝΑΤΟϊκές εκδηλώσεις κατά την επίθεση πριν από ένα χρόνο των ΝΑΤΟϊκών δυνάμεων στη Γιουγκοσλαβία και κατά την επίσκεψη του Κλίντον στην Ελλάδα τον περασμένο Νοέμβρη. Μολότοφ, γκαζάκια και βομβιστικές επιθέσεις διανθίζουν επίσης την έκθεση των Αμερικάνων, για να προκύψει "αβίαστα" το συμπέρασμα: "Η συνεργασία με τις ΗΠΑ και τις άλλες δυτικές χώρες για την αντιμετώπιση της

τρομοκρατίας απαιτεί μεγαλύτερη προσοχή και προσήλωση από την ελληνική πλευρά, αν η Ελλάδα σκοπεύει να έχει επιτυχή αποτελέσματα". Η θαρύτητα που δίνει η υπερδύναμη στο ζήτημα δεν είναι χωρίς σημασία. Μετά την κατάρρευση του παγκόσμιου ανταγωνιστή ο "ελεύθερος κόσμος" χρειαζόταν κάποιον καινούργιο εχθρό που να δικαιολογεί τις παρεμβάσεις του σε πλανητική κλίμακα και σαν τέτοιος επιλέχτηκε η τρομοκρατία. Που είναι διεθνής, συμπεριλαμβάνει και κρατικές οντότητες (π.χ. Ιράκ, Λιβύη και βλέπουμε), επιτρέπει σταυροφορίες σε πλανητική κλίμακα, μπορεί να δώσει καινούργια υπόσταση, μαζί με την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, "στον αγώνα των ελεύθερων εθνών". Και φαίνεται πως θα πρέπει να "ζήσουμε" με αυτό το νέο εχθρό της ανθρωπότητας που αντικατέστησε τον κομμουνισμό, μέχρι να εμφανιστεί κάποιος άλλος.

ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΙ ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΙ

Οι Αμερικάνοι έχουν αποδείξει ότι διαθέτουν άπειρους τρόπους για να ασκούν πιέσεις προς όλες τις κατευθύνσεις όταν το θέλουν. Ένας από αυτούς είναι και οι εκθέσεις τους περί τρομοκρατίας, που κάθε χρόνο δίνουν στη δημοσιότητα. Τα αμερικάνικα συμφέροντα σε όλο τον κόσμο πρέπει να διαφυλαχτούν, σου λέει, άρα όσο περισσότερο επιδιώκουν την επέκταση του πλανητικού τους ρόλου, τόσο περισσότερο εκτιμούν ότι οι αντιδράσεις εναντίον τους θα μεγαλώνουν. Γίνονται λοιπόν βαθμολογητές του επιπέδου των "αντιτρομοκρατικών" προσπαθειών των κατά τόπους επαρχιών (εθνικών κυβερνήσεων, το λένε εύσχημα) και επιδιώκουν να εμπλακούν άμεσα και σε αυτόν τον τομέα δράσης των κυβερνήσεων. Επιπρόσθετα, υπενθυμίζουν την παρουσία και κυριαρχία τους στους τοποτηρητές των επαρχιών ("κυρίαρχων και ανεξάρτητων" κρατών), ώστε να προκαταλαμβάνουν ακόμη και την παραμικρή κίνηση αυτών των τελευταίων. Η "τρομοκρατία" αποτελεί απλώς ένα μέσο. Ακόμα περισσότερο όμως, με τέτοιες εκθέσεις επιδιώκουν να επιβάλουν οι αρχιτρομοκράτες των λαών την άποψή τους περί τρομοκρατίας. Τρομοκράτες τελικά είναι όσοι χαλάνε τη φά-

τσα της τρομοκρατικής επιβολής της Νέας Τάξης Πραγμάτων. Παράδειγμα; Οι "αρχιτρομοκράτες" του ΡΚΚ και ο κουρδικός λαός, το μεγάλο αντιιμπεριαλιστικό αντιΝΑΤΟϊκό κίνημα που αναπτύχθηκε στην Ελλάδα με την επίθεση στη Γιουγκοσλαβία και την επίσκεψη Κλίντον, όποιος τελικά αντιστέκεται στην αμερικανική πλανηταρχία. Η διεθνής σταυροφορία εναντίον της "τρομοκρατίας" που έχουν αναλάβει οι ΗΠΑ στοχεύει αποκλειστικά στην πάταξη τέτοιων αντιστάσεων, στο χτύπημα λαϊκών οργανώσεων και εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων. Το να εγκαταστήσουν δικούς τους ανθρώπους και μηχανισμούς που θα έχουν και θεσμική κάλυψη στην ελευθερία των κινήσεών τους και της πραγματικά τρομοκρατικής δράσης τους με την άδεια των εθνικών αρχών είναι η ποθητή γι' αυτούς κατάσταση.

"ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΠΑΡΑΠΟΝΟΥΜΕΝΟΙ"

Απέναντι στην τρομοκρατία της αμερικανικής έκθεσης η ελληνική κυβέρνηση αντέδρασε. Όχι βεβαίως σαν κυβέρνηση κυρίαρχου κράτους. Αυτό ούτε στα... πιο τρελά όνειρά της! Απολογητικά και σχεδόν με κλαψουρίσματα ο εκπρόσωπός της δήλωσε ότι: η Ελλάδα προσπαθεί στον τομέα της τρομοκρατίας, συνεργάζεται με τις ΗΠΑ και βρίσκεται σε καλύτερη θέση σχετικά με άλλες χώρες. Μάλιστα, είναι ενδεικτικό ότι εν αναμονή της έκθεσης του Στέιτ Ντιπάρτμεντ η Ελλάδα είχε φροντίσει να παρακαλέσει, μέσω... διπλωματικής οδού και γλώσσας, για να προλάβει το κακό. Πάντως την απάντηση την πήρε πληρωμένη και αποκαλυπτική από τον υπεύθυνο του Στέιτ Ντιπάρτμεντ σε θέματα τρομοκρατίας: **"Αυτό που θέλουμε είναι συλλήψεις, δίκες, διώξεις και αναδιαρθρώσεις των αστυνομικών οργανισμών που τους έχουμε προτείνει να κάνουν"**. Για να αποδειχτεί έτσι ότι αυτό το βαρέλι της ραγιάδικης πολιτικής δεν έχει πάτο. Οι Αμερικάνοι συνεχώς ζητάνε, θέλουν ακόμα περισσότερα. Η πλήρης ευθυγράμμιση της ελληνικής κυβέρνησης με όλες τις κατευθύνσεις της Ουάσιγκτον δεν φτάνει. Η συμφωνία δικαστικής συνεργασίας με τις ΗΠΑ που κυρώθηκε πέρσι στη Βουλή (και που σημειωτέον προβλέ-

ΚΑΤΑΔΙΚΗ 3,5 ΧΡΟΝΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΒΡ. ΛΕΣΠΕΡΟΓΛΟΥ

Σε πεδίο δοκιμασίας της αντιτρομοκρατικής συμφωνίας μετατρέπεται η υπόθεση του Αβρ. Λεσπέρογλου. Η καταδίκη του σε 3,5 χρόνια φυλακή για ανυποταξία, χωρίς αναστολή, τον θέτει ακόμη περισσότερο στις διαθέσεις των αμερικάνικων και ντόπιων δημοτικών αρχών καθώς αποτελεί πίστωση χρόνου στο πλαίσιο επιχείρησης κατασκευής ενόχων και σκληρύνσης του θεσμικού και διωκτικού πλαισίου προστασίας της αστικής νομιμότητας όπως την απαγορεύουν τα αφεντικά της Νέας Τάξης.

πει ότι: **"Συνδρομή παρέχεται χωρίς να λαμβάνεται υπόψη αν το αντικείμενο της έρευνας, της δίωξης ή των διαδικασιών στο αιτούν κράτος θα αποτελούσε αδίκημα σύμφωνα με τους νόμους του κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση"**) δεν φτάνει. Η ελληνοαμερικανική συμφωνία αστυνομικής συνεργασίας (που βρίσκεται στα σκαριά) θα περιγράφει άμεσα την "υπαλληλική σχέση" των ελληνικών προς τις αμερικάνικες αστυνομικές υπηρεσίες και θα δίνει δικαίωμα στο FBI να αλωνίζει ελεύθερα. Για όποιον θυμάται, κατά την επίσκεψη Κλίντον στην Ελλάδα, τους Αμερικάνους πράκτορες να στέκονταν σε κάθε γωνιά της Αθήνας και να παρακολουθούν τους πάντες και τα πάντα, αυτό επιθυμούν οι ΗΠΑ να γίνει κανόνας. Και να ήταν μόνο αυτό; Οι μπόσηδες πιέζουν και για νέα αντιτρομοκρατική νομοθεσία (στο πρότυπο της αντίστοιχης ιταλικής - έκτακτες εξουσίες στους καραμπινιέρους, εφτά χρόνια στα κάτεργα χωρίς δίκη για τους ύποπτους κ.λπ.), μπροστά στην οποία ο αντιτρομοκρατικός νόμος του Μητσοτάκη θα χωριά. Η εικόνα σιγά-σιγά συμπληρώνεται. Τα αμερικανικά συμφέροντα επιβάλλουν ένα εφιαλτικό τοπίο όπου όλοι είναι ύποπτοι μέχρι να αποδειχτεί (αν αποδειχτεί) το αντίθετο, τα αστυνομικά δίκτυα θα παγιδεύουν όποιον τολμάει να αρνείται την επιβολή της Νέας Τάξης Πραγμάτων, θα διώκεται ό,τι κινείται. Εκινή-θες;...

Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤ' ΑΡΧΑΣ ΑΘΩΟΣ Ή ΕΝΟΧΟΣ;

Οταν υπερατλαντικοί και εγχώριοι διώκτες της ένοπλης δράσης απαιτούν την κατάργηση του θεσμού των ενόρκων, την αναγόρευση της αστυνομίας σε πρωταγωνιστικό παράγοντα του συστήματος απονομής δικαιοσύνης και την αντιμετώπιση των κατηγορουμένων ως καταρχήν ενόχων και η κυβέρνηση ικανοποιεί τα αιτήματά τους...

Όταν ο αρμόδιος ανακριτής γι' αυτό το ζήτημα σπληλιτεύει δημοσίως τις επιτροπές συμπαράστασης σε αγωνιστές που αθωώθηκαν τελεσίδικα, ως μέσα αποπροσανατολισμού ή και εκφοβισμού των μαρτύρων...

Όταν η ελληνική κυβέρνηση με διακρατικές συμφωνίες που έχει υπογράψει, αλλά κυρίως με δεσμεύσεις που έχει πάρει ευθυγραμμίζεται πλήρως με την αμερικανική «αντιτρομοκρατική» πολιτική και υποτάσσεται αντιστοίχως στις επιταγές των επιτελών αυτής της πολιτικής...

Τότε έχουμε κάθε λόγο να ανησυχούμε ότι διαμορφώνεται δυσμενέστατο κλίμα για όσους κατηγορούνται για «τρομοκρατική δράση» και να υποψιαζόμαστε ότι συνταγματικά κατοχυρωμένα δικαιώματα θα καταπατηθούν -αν δεν καταπατώνται ήδη- στο όνομα της διωκτικής αποτελεσματικότητας.

Αν μάλιστα αναλογιστούμε ότι στην υπόθεση του Γ. Μπαλάφα υπήρξαν αφόρητες πιέσεις από την πλευρά των ΗΠΑ προκειμένου να επιτευχθεί η καταδίκη του...

Αν επιπλέον συνυπολογίσουμε ότι ο αρμόδιος ανακριτής για την εξάρθρωση των ένοπλων οργανώσεων ζητεί δημόσια να δοθούν μεγαλύτερα περιθώρια στην αστυνομία για την απόσπαση ομολογιών και αξιοποίηση μαρτύρων...

Και αν, τέλος, σκεφτούμε ότι η διεύρυνση της νομιμότητας της αστυνομικής καταστολής συμβαδίζει πάντοτε με τη συστολή των δικαιωμάτων κοινωνικών κατηγοριών κατά πολύ ευρύτερων από τις ομάδες ή τα άτομα των οποίων η δράση ή η υποψία δράσης βρίσκεται στο στόχαστρο των διωκτικών μηχανισμών...

Τότε έχουμε κάθε λόγο να ανησυχούμε ότι ο κρατούμενος από τις 23/12/99 Αβραάμ Λεσπέρογλου θα αντιμετωπιστεί όχι ως κατ' αρχάς αθώος αλλά ως καταρχήν ένοχος και ότι μέσω της υπόθεσής του πολλοί και διάλογο άγνωστοι θα επιχειρήσουν να επιβεβαιώσουν την πειθαρχία τους στα κελεύσματα των ΗΠΑ.

Επειδή δε την τελευταία δεκαπενταετία οι μηχανισμοί καταστολής, προκειμένου να παρουσιάσουν «αντιτρομοκρατικό» έργο και να εθίσουν την κοινωνία στον κρατικό αυταρχισμό, δεν δίστασαν να στήσουν σκευωρίες όπως αυτές σε βάρος των Βογιατζή, Μπουκουβάλα, Κογιάνη, Μπέκνερ, Μπουκετσιδν κ.λπ.

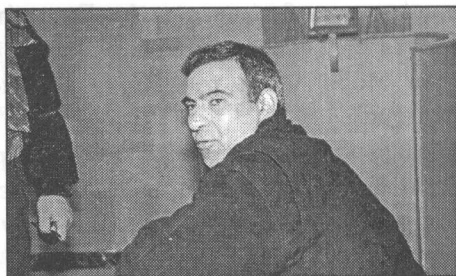
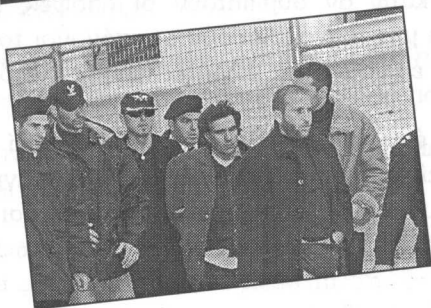
Επειδή επίσης πολλοί και πολλές από μας διαπιστώσαμε στην εξέταση της υπόθεσης Μπαλάφα την κενότητα του κατηγορητηρίου και τη σπουδή των διωκτικών αρχών να την καλύψουν με κατασκευή «στοιχείων» ή αυθαίρετα συμπεράσματα...

Και επειδή ο Αβραάμ Λεσπέρογλου κατηγορείται και γι' αυτές τις υποθέσεις και

μάλιστα με βάση τις ίδιες καταθέσεις και συμπεράσματα, έχοντας παρόμοια διαδρομή με τον Μπαλάφα και πανομοιότυπη αντιμετώπιση (δαιμονολογική και τρομολαγνική) από τις διωκτικές αρχές...

Έχουμε κάθε λόγο να είμαστε καχύποπτοι-ες απέναντι στους διωκτικούς ισχυρισμούς σε βάρος του και καταθέτουμε τη διάθεσή μας για μία ακόμα φορά να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας σε ένα διωκόμενο και την άρνησή μας να αποδεχτούμε την «επίσημη αλήθεια», η οποία βαρύνεται με τόσα αποδεδειγμένα τερατώδη ψεύδη που καμία τρομολαγνική τηλεοπτική εικόνα δεν μπορεί να ανασκευάσει.

**Το κείμενο υπογράφεται
από πολιτικούς, συνδικαλιστές και άτομα από το χώρο της αριστεράς**

Τριάνμισι χρόνια φυλάκιση επέβαλε το Στρατοδικείο Αθηνών στον Αβραάμ Λεσπέρογλου για ανυποταξία. Όταν οι ποινές για τους ανυπότακτους δεν ξεπερνούν τους 7-8 μήνες. Και ενώ ήταν δεδομένο ότι το 1984 που έπρεπε να παρουσιαστεί στο στρατό ήταν ήδη φυγόδικος, οπότε, ούτως ή άλλως, δεν θα υπηρετούσε, αλλά απλώς θα φυλακιζόταν. Παρ' όλο που οι μάρτυρες υπεράσπισης ζήτησαν από το δικαστήριο να τον δικάσει ως ανυπότακτο χωρίς να προκαταληφθεί από τις υπόλοιπες κατηγορίες που τον βαρύνουν και οι συνήγοροι απέδειξαν ότι επί της ουσίας δεν υφίσταται αδίκημα αφού διά νόμου όλοι οι ανυπότακτοι της ηλικίας του Λεσπέρογλου (45 ετών, κλάση του 1976) έχουν απαλλαγεί.

Κι όμως, το σεβαστό Στρατοδικείο ήθελε οπωσδήποτε να δικαιώσει την φήμη του. Δεν είναι δυνατό ένα απλό Πλημμελειοδικείο να τον έχει καταδικάσει σε 3,5 χρόνια φυλάκιση για «πλαστογραφία» —όταν προσπάθησε τον Δεκέμβριο να μπει στην Ελλάδα και συνελήφθη— και κοτζάμ Στρατοδικείο να υπολείπεται. Τριάνμισι χρόνια κι αυτό λοιπόν (ο γενναίος στρατοκράτης εισαγγελέας πρότεινε 4,5) και μάλιστα χωρίς αναστολή, ώστε, αν, ο μν γένοιτο, οι καταραμένοι ένορκοι τον αθώσουν στις επόμενες δίκες του, να πρέπει να εκτίσει ποινή 7 ετών για πλαστογραφία και ανυποταξία.

Ο Λεσπέρογλου θα δικαστεί όπως κάθε πολίτης που κατηγορείται για ανυποταξία, διαβεβαίωσε ο μειλίκιος προεδροστρατοδίκης. Και όντως ο Λεσπέρογλου δεν καταδικάστηκε για κακούργημα (υπήρχε και αυτό το ενδεχόμενο, γιατί η Ελλάς βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση με την Τουρκία) αλλά να, η ποινή του ήταν κάπως κακουργηματική. Φαίνεται ότι οι στρατοδίκες, όπως παλιότερα πρωτοστάτησαν στον αγώνα κατά του κομμουνισμού, τώρα θέλουν να μη μείνουν έξω από τον αγώνα κατά της τρομοκρατίας.

Κάποιοι αναχρονιστές, δογματικοί και —μάλλον— φιλοτρομοκράτες ισχυρίζονται ότι η απόφαση του Στρατοδικείου ήταν καθ' υπαγόρευσιν των Αμερικανών, μέσω βέβαια των κατάλληλων διαύλων. Δεν τους πιστεύουμε!

Δεν χρειάζονται οι στρατοδίκες μας πιέσεις ούτε για να αυθαιρετήσουν ούτε για να τσαλαπατήσουν ανθρώπινες ζωές. Στο κάτω κάτω αν συμπίπτουν οι απόψεις και τα συμφέροντα Ελλήνων και Αμερικανών, γιατί να μην ικανοποιηθούν οι απόγονοι του Βαν Φλιτ, του Μάρσαλ και του Πιουριφόν, που έσωσαν την Ελλάδα από το Σιδηρούν Παραπέτασμα!

Η διακήρυξη της ισονομίας των πολιτών έχει νόημα μόνο επειδή αποτελεί κοινή πεποίθηση ότι κατά τα άλλα οι πολίτες δεν είναι ίσοι, οπότε υπάρχει η συνταγματική διάκριση της εξαιρούμενης ισότητας ενώπιον του νόμου. Ούτως ή άλλως, η ισχύς και αυτής της διακήρυξης είναι ίσης σημασίας με ανάλογες αντίστοιχες. Όμως, στην περίπτωση του Λεσπέρογλου αυτή η ξεπερασμένη διακήρυξη έδωσε τη θέση της σε μια άλλη, σαφώς εκσυγχρονιστική, εναλλακτική και ομοιοπαθητική: Δεν δικάστηκε το αδίκημα (το σύμπτωμα, η ασθένεια) αλλά το πρόσωπο που το διέπραξε (ο ασθενής). Πώς να το κάνουμε, άλλο να δικάζεται για ανυποταξία ένας επιφανής επιστήμονας του εξωτερικού και άλλο ο φυγόδικος «τρομοκράτης» Λεσπέρογλου.

Η κυρία Καρασσάβα στο χρονογράφημα της στους «Times» παρομοιάζει την Ελλάδα με το Αφγανιστάν. Έχει δίκιο, έτσι δικάζουν οι Ταλιμπάν!

«ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ» ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ & ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η κυβέρνηση προετοιμάζει τη θέσμιση ειδικών «αντιτρομοκρατικών» διατάξεων, οι οποίες αφορούν τις μεθόδους εξάρθρωσης ένοπλων οργανώσεων, τον τρόπο διεξαγωγής των δικών και τις συνθήκες κράτησης κατηγορουμένων ή καταδικασμένων για «τρομοκρατία» κ.λπ. Πρόκειται για μια διαδικασία που έχει ξεκινήσει εδώ και μήνες, κυρίως υπό την πίεση των Αμερικανών, και στοχεύει αφ' ενός στη δημιουργία του κατάλληλου νομικού πλαισίου που θα επιτρέπει μεγαλύτερη άνεση στη σύλληψη «υπόπτων τρομοκρατίας» και, κυρίως, στην καταδίκη τους και αφ' ετέρου στην εξασφάλιση των αναγκαίων πολιτικών συνθηκών για την αναβάθμιση της κρατικής καταστολής απέναντι σε ό,τι θεωρεί η κρατική εξουσία «τρομοκρατία» (μαχητικές αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις, καταλήψεις, φθορές ιδιοκτησίας κ.λπ.).

Αν και δεν γνωρίζουμε την ακριβή μορφή που θα πάρουν οι προς συζήτηση νομοθετικές αλλαγές, ούτε το χρόνο που θα επιχειρηθεί η ψήφισή τους στη Βουλή, είναι βέβαιο ότι αυτές αφορούν:

1. Την κατάργηση των ενόρκων σε δίκες κατηγορουμένων για «τρομοκρατία».
2. Τη δυνατότητα της αστυνομίας να παρουσιάζει καταθέσεις στο δικαστήριο χωρίς να εμφανίζει τους μάρτυρες.
3. Την κράτηση σε ειδικούς χώρους των κατηγορουμένων και των καταδικασμένων για «τρομοκρατία».
4. Τη νομιμοποίηση της χρήσης βασανιστηρίων σε υπόπτους (υποχρεωτικοί ιατρικοί έλεγχοι κ.λπ.).
5. Τη χρησιμοποίηση αστυνομικών προβοκατόρων για τη διείσδυση σε ένοπλες οργανώσεις ή την πραγματοποίηση παραπλανητικών ενεργειών.
6. Την ευνοϊκή αντιμετώπιση ή και την απαλλαγή όσων κατηγορούνται για «τρομοκρατία» και συνεργάζονται με τις αρχές.
7. Την εξίσωση (από ποινική άποψη) της συμμετοχής σε «τρομοκρατική οργάνωση» με τη συμμετοχή σε εγκληματικές πράξεις που της αποδίδονται, ανεξάρτητα από το αν αποδεδειγμένα ο κατηγορούμενος δεν συμμετείχε σε αυτές.

Οι συγκεκριμένες ρυθμίσεις εντάσσονται πλήρως στην αμερικανική λογική αντιμετώπισης της «τρομοκρατίας». Το ότι η κυβέρνηση Σημίτη πιθανόν να μην έκανε αυτές τις αλλαγές αν δεν πιεζόταν τόσο από τους υπερατλαντικούς προϊσταμένους της δεν ελαφρύνει τη θέση της, το αντίθετο μάλιστα, διότι αποδεικνύει ότι στην προσπάθειά της να ευθυγραμμιστεί με την αμερικανική «αντιτρομοκρατική» πολιτική αποτελεί κίνδυνο για τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις πολιτικές ελευθερίες ευρέων κοινωνικών κατηγοριών.

Κατά τη γνώμη μας, αυτού του τύπου η «αντιτρομοκρατική» νομοθεσία εξυπηρετεί τόσο βραχυπρόθεσμες επιλογές (κυρίως διωκτικού χαρακτήρα) όσο και μεσοπρόθεσμους και συνολικότερους προσανατολισμούς που σχετίζονται με την κατάσταση στα Βαλκάνια και την Ολυμπιάδα του 2004. Συνοπτικά, οι προς συζήτηση νομοθετικές αλλαγές επιδιώκουν:

1. Να επιτρέψουν στις διωκτικές αρχές να ανοίξουν ένα νέο κύκλο συλλήψεων για «τρομοκρατία», που με τις σημερινές συνθήκες θα καταγγέλλονταν ως σκευωρίες και θα κατέληγαν σε αστυνομικό-δικαστικά φιάσκα.
2. Να εξασφαλίσουν βαρύτατες καταδίκες σε όσους κατηγορούμενους για «τρομοκρατία» οδηγηθούν στα δικαστήρια, ώστε να μην καταρρακώνεται η διωκτική αξιοπιστία με αθώωσεις, πρόωρες αποφυλακίσεις κ.λπ.
3. Να εκφοβίσουν όσους κινούνται στα όρια της νομιμότητας (κυρίως ομάδες με δράση κατά της ιδιοκτησίας) και να επιτρέψουν στην αστυνομία να τους συμπίεσει κατά τέτοιο τρόπο που είτε να διαλυθούν είτε να εξωθηθούν σε απόπειρες ένοπλης δράσης, οπότε να εξαρθρωθούν άμεσα και συντριπτικά.
4. Να διαμορφωθεί το κατάλληλο πολιτικό κλίμα ώστε, αν χρειαστεί, το κράτος να μπορεί να πραγματοποιεί προληπτικές συλλήψεις περιλαμβάνοντας στην έννοια της «τρομοκρατίας» μαχητικές μορφές πάλης όπως οι καταλήψεις, το σαμποτάζ κ.λπ.

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΛΕΣΠΕΡΟΓΛΟΥ ΑΙΧΜΗ ΤΗΣ «ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ» ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Η υπόθεση του Αβραάμ Λεσπέρογλου αποτέλεσε και αποτελεί βασικό άξονα στην οργάνωση της «αντιτρομοκρατικής» πολιτικής στην Ελλάδα, τόσο σε συμβολικό-ιδεολογικό επίπεδο όσο και σε ουσιαστικό-πολιτικό. Αν την περίοδο 1982-89 οι κατασταλτικοί μηχανισμοί μέσα από την υπόθεση των Λεσπέρογλου-Μπαλάφα προσπάθησαν να παρουσιάσουν «αντιτρομοκρατικό» έργο, να δαιμονοποιήσουν τον ακροαριστερό-αντιεξουσιαστικό χώρο και να εθίσουν ευρέα τμήματα της κοινωνίας στην κρατική καταστολή προσπάθεια που δεν είχε την αναμενόμενη επιτυχία, σήμερα οι ίδιοι μηχανισμοί επιδιώκουν «να πάρουν τη ρεβάνς» των αλλεπάλληλων αθωωτικών αποφάσεων για τους Βογιατζή, Μπουκουβάλα, Σμυρναίο, Μαρίνο, Μπουκετσίδη, Μπέρκνερ, Κογιάνη και, κυρίως Μπαλάφα και βεβαίως να αποδείξουν, ιδίως στους Αμερικανούς, ότι η κατάσταση έχει αλλάξει. Ο Αβραάμ Λεσπέρογλου, ο τελευταίος μιας γενιάς αγωνιστών των δεκαετιών του '70 και του '80 που κατηγορείται ως «τρομοκράτης», ο οποίος έχει ήδη αντιμετωπίσει όλες τις μεθοδεύσεις της παραδοσιακής «αντιτρομοκρατικής» πολιτικής («ομολογίες» εναντίον του με εκβιασμούς, χάλκευση στοιχείων σε βάρος του, απειλές κατά της ζωής του, καταθέσεις εναντίον του καθ' υπαγόρευση ανακριτών κ.λπ.), αποτελεί σήμερα στόχο μιας σειράς διωκτικών και ευρύτερων πολιτικών μεθοδεύσεων:

1. Οι Αμερικανοί, οι οποίοι, απ' ό,τι φαίνεται, είχαν ενεργό ανάμειξη στη σύλληψή του,

επιθυμούν διακαώς την εξοντωτική καταδίκη του, ώστε επιτέλους, να εμποδωθεί και στην Ελλάδα η λογική της «Νέας Τάξης» στον τομέα της «πάταξης της τρομοκρατίας».

2. Η ελληνική κυβέρνηση, πιεσμένη αφόρητα από τους υπερατλαντικούς συμμάχους της, θέλει να αποδείξει ότι κάνει συγκεκριμένα βήματα και δεν της αξίζει να είναι, σύμφωνα με την έκθεση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, δευτεραθλήτρια, μετά την Κολομβία(!), σε «τρομοκρατικές» ενέργειες σε όλο τον κόσμο.
3. Η Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία, μετά και τις πρόσφατες αλλαγές στην ηγεσία της, θέλει, εν όψει μάλιστα των αυξημένων καθηκόντων «επιβολής της τάξης» που θέτει η Ολυμπιάδα του 2004, να στείλει ένα μήνυμα προς πάσα κατεύθυνση ότι όσοι θεωρεί αυτοί τρομοκράτες είναι τρομοκράτες και, το κυριότερο, θα αντιμετωπίζονται ως τρομοκράτες.
4. Οι δικαστές θα προσπαθήσουν και αυτή τη φορά, αν μάλιστα είναι απαλλαγμένοι από το «βραχνά των ενόρκων», να αποδείξουν ότι η ελληνική Δικαιοσύνη πρωταγωνιστεί στον «αγώνα κατά της τρομοκρατίας» και μπορεί να αγνοεί τις πολιτικές και κοινωνικές πιέσεις.

Πιστεύουμε πως είναι προφανές ότι ο Αβραάμ Λεσπέρογλου κινδυνεύει, ότι στο πρόσωπό του συγκεντρώνονται σκοπιμότητες και μεθοδεύσεις που υπερβαίνουν κατά πολύ την υπόθεσή του καθαυτή και σχετίζονται με καταστάσεις και συσχετισμούς που αφορούν το κοινωνικό κίνημα, τους χώρους αντίστασης και την αριστερά στο σύνολό τους.

Με αυτή την έννοια, υποστηρίζουμε ότι ο αγώνας ενάντια στο νέο «αντιτρομοκρατικό» νόμο πρέπει να συγκεκριμενοποιείται στον αγώνα για την αθώωση και την απελευθέρωση του Α. Λεσπέρογλου και η αλληλεγγύη σ' αυτόν πρέπει να συμβαδίζει με την αντίσταση στην «αντιτρομοκρατική» κρατική τρομοκρατία.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ ΛΕΣΠΕΡΟΓΛΟΥ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΝΤΙΚΙ

Πριν από λίγες ημέρες στην αρμόδια επιτροπή της Γερουσίας των ΗΠΑ, ο ελληνικής καταγωγής αμερικάνος γερουσιαστής κ. Πολ Σαρμπάνης, απαντώντας σε όσα καταλογίζουν στην Ελλάδα οι συντάκτες της έκθεσης για το Στέιτ Ντιπάρτμεντ για την τρομοκρατία και υπερασπιζόμενος την ελληνική κυβέρνηση (έπιασε αδιάβαστο τον κ. Μπρέμερ για την υπόθεση Λεσπέρογλου σύμφωνα με την Ελευθεροτυπία 6.6.2000), ανέφερε ότι η ελληνική αστυνομία συνέλαβε τον Α. Λεσπέρογλου, μέλος της Αντικρατικής Πάλης.

Ένα μήνα περίπου πρωύτερα, η Α. Καρασσάβα, δια μέσου του Τάιμ, επιτιθέμενη στην Ελλάδα και ασκώντας κριτική ενάντια στην ελληνική κυβέρνηση, κεντράριζε την επίθεση της στην αναφορά-καταγγελία ότι ο Α. Λεσπέρογλου, ενώ θεωρείται ιδρυτικό μέλος του ΕΛΑ και συνεπώς συνδεδεμένος με την 17 Ν, δεν έχει κατηγορηθεί ακόμα σε σχέση με 10 και πλέον τρομοκρατικές επιθέσεις.

Ηθελήμενα αγνοούν οι κύριοι αυτοί, την έκθεση οδηγία της CIA προς τις ελληνικές διωκτικές αρχές μερικά χρόνια πριν (το '94), όπου και τότε οι προϊστάμενοι τους διαπίστωναν την ανυπαρξία επιβαρυντικών στοιχείων για να στοιχειοθετηθεί κατηγορία εναντίον του Α. Λεσπέρογλου και συνιστούσαν μάλιστα στη δραστηριοποίηση των αρμοδίων υπηρεσιών για την εξερεύνηση στοιχείων, διαφορετικά δεν έχουμε υπόθεση.

Δημοκρατικός γερουσιαστής ο μιν, δημοσιογράφος η δε, αν και οι στόχοι τους εμφανίζονται διαμετρικά αντίθετοι, χρησιμοποιούν και οι δύο το πρόσωπό μου για να τους στηρίξουν, έχοντας κοινό πλαίσιο ότι τα στοιχεία για να κατηγορηθεί και να καταδικαστεί κάποιος δεν πρέπει να 'ναι αναγκαία και ότι σημαντικότερο είναι ο εμποτισμός όλων με την πεποίθηση της ενοχής του ακόμα και μέσα από τέτοιες αναφορές, ότι οι πραγματικές δίκες γίνονται μέσα στα γραφεία υπηρεσιών ασφαλείας, ότι οι ένορκοι, οι μάρτυρες (ειδικά όταν αυτοί δεν βοηθάνε στη δημιουργία ενόχων), τα στοιχειώδη δικαιώματα του κατηγορουμένου παρουσιάζονται σαν ατέλειες λάθη του συστήματος απονομής δικαιοσύνης.

Δεν μπορώ λοιπόν να αγνοήσω αυτού του τύπου προπαγάνδας που εξαπολύεται από τους σκοτεινούς θαλάμους του Λάγκλεϊ, επειδή η δική μου ζωή παίζεται και όχι αυτών που αποδέχτηκαν με ευγνωμοσύνη την υπεράσπιση του ελληνοαμερικάνου γερουσιαστή, αλλά δεν βρήκαν ούτε μια λέξη για το απαράδεκτο ατόπημά του.

Και κανείς, μα κανείς δεν βγήκε να πει το αυτονόητο: Ότι ο Λεσπέρογλου κατηγορείται για ενέργειες που αποδίδονται στην Αντικρατική Πάλη, αλλά δεν έχει αποδειχθεί αν συμμετείχε ή όχι σε αυτές, αν ήταν ή δεν ήταν μέλος της συγκεκριμένης οργάνωσης.

Έχω λοιπόν καταδικαστεί πριν καν δικαστώ;

Φαίνεται πως έτσι έχουν τα πράγματα, αν μάλιστα αναλογιστούμε ότι αμέσως μετά την εκτέλεση του Στέφεν Σόντερς από τη 17Ν η κυβέρνηση έσπευσε να ανακοινώσει ότι

μελετά την κατάργηση των μικτών ορκωτών δικαστηρίων για υποθέσεις που σχετίζονται με ένοπλη δράση.

Ας μη γελιόμαστε. Ποιον άλλον αφορούν αυτές οι ρυθμίσεις εκτός από μένα; Θα είμαι λοιπόν το δώρο των αρχόντων εκσυγχρονιστών για τον εξευμενισμό των υπερατλαντικών θεών;

Από τις πρώτες μέρες μετά τη σύλληψή μου αντιλήφθηκα το παιγνίδι που παίζεται σε βάρος μου, τις πολιτικές σκοπιμότητες που επενδύονται στην περίπτωση μου και επομένως πιέζουν για την εξοντωτική καταδίκη μου. Οι απειλές των αρμοδίων, αστυνομικών και δικαστικών, ανακριτών, οι τερατώδεις ποινές που μου επιβλήθηκαν για απλά πλημμελήματα (3,5 χρόνια για πλαστογραφία, 3,5 χρόνια για ανυποταξία), καθώς και η συνεχής φημολογία για νομοθετικές ρυθμίσεις αντιτρομοκρατικού χαρακτήρα, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο για αυταπάτες σχετικά με τα σχέδια των διωκτικών αρχών και των πολιτικών προϊσταμένων τους.

Όμως, όσο περνάει ο καιρός, η κατάσταση ξεπερνάει κάθε όριο, ακόμη και της πλέον εξευτελισμένης αστικής νομιμότητας.

Από πού προκύπτει ότι συμμετείχα στις ενέργειες που αποδίδονται στην Αντικρατική Πάλη; Δεν υπάρχει ούτε μια αναγνώριση σε βάρος μου, ενώ όλο το κατηγορητήριο εναντίον μου έχει συγκροτηθεί στη βάση αυθαιρέτων συμπερασμάτων του ανακριτή Φούκα.

Πώς είναι δυνατόν, ενώ ο κ. Σκουλαρίκης, υπουργός Δημόσιας Τάξης την περίοδο 1981-84, ισχυρίζεται, σε πρόσφατη συνέντευξή του, ότι η Αντικρατική Πάλη επινοήθηκε από τις διωκτικές αρχές για να πλησιάσουν τις ένοπλες οργανώσεις, στήνοντας μάλιστα και συγκεκριμένες ενέργειες, ενώ στη σχετική δίκη του Γ. Μπαλάφα αποδεικνύεται ότι η αστυνομία μετέφερε όπλα στη γιάφκα της Αντικρατικής Πάλης, στην οδό Καλαμά, στα Σεπόλια, μετά από όλα αυτά εγώ να διώκομαι ως μέλος αυτής της οργάνωσης, οδηγούμενος μάλιστα σε μια εικονική δίκη με προδιαγεγραμμένο αποτέλεσμα;

Η ελληνική κυβέρνηση, υποταγμένη πλήρως στη Νέα Τάξη Πραγμάτων και προσπαθώντας να επιδείξει πνεύμα συνεργασίας με την υπερατλαντική υπερδύναμη στον τομέα της πάταξης της τρομοκρατίας, αφενός προσαρμόζεται στις οδηγίες των ΗΠΑ, όπως αποδεικνύεται από την αστυνομική συμφωνία που υπογράφεται αυτές τις μέρες, και αφετέρου και το κυριότερο- προσπαθεί να δείξει ότι κάνει καθετί σε πρακτικό επίπεδο για την εξάρθρωση της τρομοκρατίας.

Πολύ φοβάμαι ότι η κυβέρνηση Σημίτη, για να μη δεχθεί τις γνωστές επιθέσεις που υπέστη μετά τις αθωωτικές αποφάσεις για τον Γ. Μπαλάφα, θα επιχειρήσει τόσο έμμεσα (με νομοθετικές αλλαγές) όσο και άμεσα (με υποδείξεις, πιέσεις ή και τοποθετήσεις συνεργάσιμων δικαστών) να εξασφαλίσει μια δικαστική απόφαση αρεστή στους Αμερικάνους.

Για μια ακόμα φορά, λοιπόν, ζητήματα αστικής νομιμότητας, όπως η τήρηση του Συντάγματος, η ισονομία των πολιτών κι η προστασία των ατομικών δικαιωμάτων του κατηγορούμενου, υποτιμώνται ή και καταπατώνται από τους αρμόδιους να τα προστατεύ-

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ ΛΕΣΠΕΡΟΓΛΟΥ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΝΤΙΚΙ

Πριν από λίγες ημέρες στην αρμόδια επιτροπή της Γερουσίας των ΗΠΑ, ο ελληνικής καταγωγής αμερικάνος γερουσιαστής κ. Πολ Σαρμπάνης, απαντώντας σε όσα καταλογίζουν στην Ελλάδα οι συντάκτες της έκθεσης για το Στίιτ Ντιπάρτμεντ για την τρομοκρατία και υπερασπιζόμενος την ελληνική κυβέρνηση (έπιασε αδιάβαστο τον κ. Μπρέμερ για την υπόθεση Λεσπέρογλου σύμφωνα με την Ελευθεροτυπία 6.6.2000), ανέφερε ότι η ελληνική αστυνομία συνέλαβε τον Α. Λεσπέρογλου, μέλος της Αντικρατικής Πάλης.

Ένα μήνα περίπου πρωύτερα, η Α. Καρασσάβα, δια μέσου του Τάιμ, επιτιθέμενη στην Ελλάδα και ασκώντας κριτική ενάντια στην ελληνική κυβέρνηση, κεντράριζε την επίθεσή της στην αναφορά-καταγγελία ότι ο Α. Λεσπέρογλου, ενώ θεωρείται ιδρυτικό μέλος του ΕΛΑ και συνεπώς συνδεδεμένος με την 17 Ν, δεν έχει κατηγορηθεί ακόμα σε σχέση με 10 και πλέον τρομοκρατικές επιθέσεις.

Ηθελήμενα αγνοούν οι κύριοι αυτοί, την έκθεση οδηγία της CIA προς τις ελληνικές διωκτικές αρχές μερικά χρόνια πριν (το '94), όπου και τότε οι προϊστάμενοι τους διαπίστωναν την ανυπαρξία επιβαρυντικών στοιχείων για να στοιχειοθετηθεί κατηγορία εναντίον του Α. Λεσπέρογλου και συνιστούσαν μάλιστα στη δραστηριοποίηση των αρμοδίων υπηρεσιών για την εξερεύνηση στοιχείων, διαφορετικά δεν έχουμε υπόθεση.

Δημοκρατικός γερουσιαστής ο μιν, δημοσιογράφος η δε, αν και οι στόχοι τους εμφανίζονται διαμετρικά αντίθετοι, χρησιμοποιούν και οι δύο το πρόσωπό μου για να τους στηρίξουν, έχοντας κοινό πλαίσιο ότι τα στοιχεία για να κατηγορηθεί και να καταδικαστεί κάποιος δεν πρέπει να 'ναι αναγκαία και ότι σημαντικότερο είναι ο εμποτισμός όλων με την πεποίθηση της ενοχής του ακόμα και μέσα από τέτοιες αναφορές, ότι οι πραγματικές δίκες γίνονται μέσα στα γραφεία υπηρεσιών ασφαλείας, ότι οι ένορκοι, οι μάρτυρες (ειδικά όταν αυτοί δεν βοηθάνε στη δημιουργία ενόχων), τα στοιχειώδη δικαιώματα του κατηγορουμένου παρουσιάζονται σαν ατέλειες λάθη του συστήματος απονομής δικαιοσύνης.

Δεν μπορώ λοιπόν να αγνοήσω αυτού του τύπου προπαγάνδας που εξαπολύεται από τους σκοτεινούς θαλάμους του Λάγκλεϊ, επειδή η δική μου ζωή παίζεται και όχι αυτών που αποδέχτηκαν με ευγνωμοσύνη την υπεράσπιση του ελληνοαμερικάνου γερουσιαστή, αλλά δεν βρήκαν ούτε μια λέξη για το απαράδεκτο ατόπημά του.

Και κανείς, μα κανείς δεν βγήκε να πει το αυτονόητο: Ότι ο Λεσπέρογλου κατηγορείται για ενέργειες που αποδίδονται στην Αντικρατική Πάλη, αλλά δεν έχει αποδειχθεί αν συμμετείχε ή όχι σε αυτές, αν ήταν ή δεν ήταν μέλος της συγκεκριμένης οργάνωσης.

Έχω λοιπόν καταδικαστεί πριν καν δικαστώ;

Φαίνεται πως έτσι έχουν τα πράγματα, αν μάλιστα αναλογιστούμε ότι αμέσως μετά την εκτέλεση του Στέφεν Σόντερς από τη 17Ν η κυβέρνηση έσπευσε να ανακοινώσει ότι

μελετά την κατάργηση των μικτών ορκωτών δικαστηρίων για υποθέσεις που σχετίζονται με ένοπλη δράση.

Ας μη γελιόμαστε. Ποιον άλλον αφορούν αυτές οι ρυθμίσεις εκτός από μένα; Θα είμαι λοιπόν το δώρο των αρχόντων εκσυγχρονιστών για τον εξευμενισμό των υπερατλαντικών θεών;

Από τις πρώτες μέρες μετά τη σύλληψή μου αντιλήφθηκα το παιγνίδι που παίζεται σε βάρος μου, τις πολιτικές σκοπιμότητες που επενδύονται στην περίπτωση μου και επομένως πιέζουν για την εξοντωτική καταδίκη μου. Οι απειλές των αρμοδίων, αστυνομικών και δικαστικών, ανακριτών, οι τερατώδεις ποινές που μου επιβλήθηκαν για απλά πλημμελήματα (3,5 χρόνια για πλαστογραφία, 3,5 χρόνια για ανυποταξία), καθώς και η συνεχής φημολογία για νομοθετικές ρυθμίσεις αντιτρομοκρατικού χαρακτήρα, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο για αυταπάτες σχετικά με τα σχέδια των διωκτικών αρχών και των πολιτικών προϊσταμένων τους.

Όμως, όσο περνάει ο καιρός, η κατάσταση ξεπερνάει κάθε όριο, ακόμη και της πλέον εξευτελισμένης αστικής νομιμότητας.

Από πού προκύπτει ότι συμμετείχα στις ενέργειες που αποδίδονται στην Αντικρατική Πάλη; Δεν υπάρχει ούτε μια αναγνώριση σε βάρος μου, ενώ όλο το κατηγορητήριο εναντίον μου έχει συγκροτηθεί στη βάση αυθαιρέτων συμπερασμάτων του ανακριτή Φούκα.

Πώς είναι δυνατόν, ενώ ο κ. Σκουλαρίκης, υπουργός Δημόσιας Τάξης την περίοδο 1981-84, ισχυρίζεται, σε πρόσφατη συνέντευξή του, ότι η Αντικρατική Πάλη επινοήθηκε από τις διωκτικές αρχές για να πλησιάσουν τις ένοπλες οργανώσεις, στήνοντας μάλιστα και συγκεκριμένες ενέργειες, ενώ στη σχετική δίκη του Γ. Μπαλάφα αποδεικνύεται ότι η αστυνομία μετέφερε όπλα στη γιάφκα της Αντικρατικής Πάλης, στην οδό Καλαμά, στα Σεπόλια, μετά από όλα αυτά εγώ να διώκομαι ως μέλος αυτής της οργάνωσης, οδηγούμενος μάλιστα σε μια εικονική δίκη με προδιαγεγραμμένο αποτέλεσμα;

Η ελληνική κυβέρνηση, υποταγμένη πλήρως στη Νέα Τάξη Πραγμάτων και προσπαθώντας να επιδείξει πνεύμα συνεργασίας με την υπερατλαντική υπερδύναμη στον τομέα της πάταξης της τρομοκρατίας, αφενός προσαρμόζεται στις οδηγίες των ΗΠΑ, όπως αποδεικνύεται από την αστυνομική συμφωνία που υπογράφεται αυτές τις μέρες, και αφετέρου και το κυριότερο- προσπαθεί να δείξει ότι κάνει καθετί σε πρακτικό επίπεδο για την εξάρθρωση της τρομοκρατίας.

Πολύ φοβάμαι ότι η κυβέρνηση Σημίτη, για να μη δεχθεί τις γνωστές επιθέσεις που υπέστη μετά τις αθωωτικές αποφάσεις για τον Γ. Μπαλάφα, θα επιχειρήσει τόσο έμμεσα (με νομοθετικές αλλαγές) όσο και άμεσα (με υποδείξεις, πιέσεις ή και τοποθετήσεις συνεργάσιμων δικαστών) να εξασφαλίσει μια δικαστική απόφαση αρεστή στους Αμερικάνους.

Για μια ακόμα φορά, λοιπόν, ζητήματα αστικής νομιμότητας, όπως η τήρηση του Συντάγματος, η ισονομία των πολιτών κι η προστασία των ατομικών δικαιωμάτων του κατηγορούμενου, υποτιμώνται ή και καταπατώνται από τους αρμόδιους να τα προστατεύ-

σουν (την εκλεγμένη κυβέρνηση και τις άλλες συντεταγμένες εξουσίες) και έγκειται στους αντίπαλους της εξουσίας αριστερά κόμματα και οργανώσεις, αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες, κινήματα και εστίες αντίστασης- να υπερασπιστούν τα δημοκρατικά δικαιώματα των πολιτών, ιδιαίτερα εκείνων που έχουν ανάγκη αυτά τα δικαιώματα, γιατί απειλούνται άμεσα η ελευθερία, η αξιοπρέπεια και η ζωή τους.

Αξίζει τον κόπο όλοι αυτοί οι αντίπαλοι της εξουσίας να στρέψουν τον αγώνα τους στην υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων;

Αξίζει τον κόπο όλοι αυτοί οι αντίπαλοι της εξουσίας σε τούτους τους δύσκολους, γκρίζους και πνιγηρούς καιρούς, να αφιερώσουν κάποιες από τις λιγοστές δυνάμεις τους στην υπόθεση του δικαίου και της ελευθερίας ενός φυγόδικου επί 17 χρόνια;

Δεν είμαι, λόγω της θέσης μου, ο κατάλληλος να απαντήσω, γιατί η προφανώς καταφατική μου απάντηση μπορεί να θεωρηθεί ιδιοτελής. Το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι η ελευθερία δεν διεκδικείται όταν οι κοινωνίες αδιαφορούν για την απώλεια των δικαιωμάτων και των ελευθεριών τους και πως η μεγαλύτερη ικανοποίηση για έναν αντίπαλο της εξουσίας είναι κάθε ήττα, κάθε αποτυχία αυτής της εξουσίας, μικρής ή μεγάλης, εγχώριας ή διεθνούς.

25.6.2000

Φυλακή Κορυδαλλού

ΠΟΥ ΣΤΟΧΕΥΟΥΝ ΟΙ «ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ» ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ;

Το πάγιο επιχείρημα όσων αριστερών εξακολουθούν να βλέπουν μια περιορισμένη έστω ποιοτική διαφοροποίηση του ΠΑΣΟΚ από τις παραδοσιακές δεξιές κυβερνήσεις της πρώτης δεκαετίας μετά τη Μεταπολίτευση, αφορούσε το «πολιτισμένο» είδος καταστολής που εφάρμοζε, από το οποίο απουσίαζαν ακρότητες, όπως οι διαδοχικοί δεξιοί τρομονόμοι. Νόμοι, δηλαδή, που παραβίαζαν συνταγματικά κατοχυρωμένες αρχές στην απονομή του ποινικού δικαίου, διευκολύνοντας την, ούτως ή άλλως υπαρκτή, αστυνομική και δικαστική αυθαιρεσία. Ιδού, λοιπόν, που και το επιχείρημα αυτό καταρρίπτεται.

Η κυβέρνηση της χώρας, αφού ασπάστηκε πλήρως τη νεοφιλελεύθερη οικονομική πολιτική που επέβαλε η ένταξη στην ΟΝΕ, εφαρμόζοντας μια άγρια πολιτική λιτότητας και καταφέρνοντας -όχι χωρίς να είναι άμοιρο ευθυνών το συνδικαλιστικό κίνημα- να αναιρέσει θεμελιώδεις κατακτήσεις των εργαζομένων, καταστέλλοντας άγρια όσες αντιστάσεις εκδηλώθηκαν, προετοιμάζει ένα θεσμικό πλαίσιο, που θα απαλλάξει την ποινική δικονομία από «περιττές αβρότητες», που περιφρουρούν στοιχειωδώς τα δικαιώματα του κατηγορουμένου σε μια πολιτική δίκη.

Θα ικανοποιήσει, έτσι, ένα πάγιο αίτημα των αμερικανικών κυβερνήσεων, που εκφράστηκε με ιδιαίτερη ένταση και απροκάλυπτες οξύτατες παρεμβάσεις τον τελευταίο καιρό, προχωρώντας παράλληλα και στην πλήρη νομιμοποίηση κι επέκταση της δράσης των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών στην Ελλάδα, με την υπογραφή της σχετικής διακρατικής συμφωνίας.

Πρώτος στόχος, θύμα των διεργασιών και συμφωνιών αυτών, ο Αβραάμ Λεσπέρογλου, ένας πολιτικός κρατούμενος, που κινδυνεύει άμεσα να χρησιμοποιηθεί για την εμπέδωση ενός κράτους ακόμα πιο αυταρχικού και καταπιεστικού. Ο Λεσπέρογλου θα δικαστεί πιθανότατα με το νέο «αντιτρομοκρατικό» νόμο που ετοιμάζει η κυβέρνηση, δεδομένου ότι η αρχή της μη αναδρομικότητας στην εφαρμογή του δυσμενέστερου για τον κατηγορούμενο νόμου δεν εφαρμόζεται στη δικονομία. Μια πρώτη συνέπεια είναι ότι, κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα δικαστεί από ένα μικτό ορκωτό δικαστήριο δικαστών και πολιτών που αντιπροσωπεύουν τη λαϊκή ετυμηγορία, αλλά από ένα δικαστήριο επαγγελματιών δικαστών, με όλα όσα η προηγούμενη εμπειρία έχει διδάξει ότι σημαίνει αυτό. Και αυτό που έχει διδάξει είναι οι συντριπτικές καταδίκες πολιτών, ακόμα και με εντελώς ανύπαρκτα στοιχεία, όπως -ενδεικτικά- έγινε στην περίπτωση του Παλαιστίνιου Ρασίντ ή των πολιτών που είχαν καταδικαστεί με τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο του 1978.

Παρακολουθώντας τις αμερικανικές παρεμβάσεις και την επιχειρηματολογία που επιστρατεύεται για να τις υποστηρίξει, θα νόμιζε κανείς ότι διανύουμε περίοδο έντονης ανάπτυξης της δράσης ένοπλων οργανώσεων. Παρ' ότι, εξ αντικειμένου, η εκτέλεση του Βρετανού στρατιωτικού ακόλουθου από τη «17 Νοέμβρη» βοήθησε στην ανάπτυξη της επιχειρηματολογίας αυτής, παρέχοντάς της ένα από μηχανής πρόσχημα, στην πραγματι-

κόπτη συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Η εκτέλεση του Σ. Σόντερς ήταν ένα μεμονωμένο και σπάνιο περιστατικό, μιας οργάνωσης εντελώς αποκομμένης από τη συλλογική δράση του αριστερού και του αντιεξουσιαστικού κινήματος και γι' αυτό ναρκισσιστικά «υπεράνω» των πραγματικών του αναγκών και των καθηκόντων αλληλεγγύης που τίθενται στην περίοδο που διανύουμε. Ωστόσο οι αμερικανικές πιέσεις για τη σύλληψη «υπόπτων» και την επιβολή ενός αντιτρομοκρατικού νόμου έχουν στο στόχαστρό τους ένα πολύ ευρύτερο φάσμα πολιτικών δυνάμεων, με την προληπτική καταστολή που θα επιφέρει η εννοιολογική διεύρυνση του όρου «τρομοκρατία», ώστε να περιλαμβάνονται σε αυτόν όλες οι μαχητικές μορφές πάλης που χρησιμοποιεί ένα τμήμα του αριστερού και αντιεξουσιαστικού χώρου. Άλλωστε, οι πιέσεις αυτές είχαν ενταθεί και πριν από την ενέργεια της «17 Νοέμβρη» (βλ. την έκθεση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, που κατέτασσε την Ελλάδα στη δεύτερη θέση, μετά την Κολομβία, από πλευράς κρατών που πλήττονται από την «τρομοκρατία», την έκθεση της Εθνικής Επιτροπής του Κογκρέσου, που απειλούσε τη χώρα με κυρώσεις, επειδή «δεν συνεργάζεται πλήρως με τις ΗΠΑ», τις δηλώσεις του πρώην αρχηγού της CIA για «γνωστούς τρομοκράτες» και συγκοινωνούντα δοχεία κ.λπ.).

Έτσι, το κάψιμο π.χ. ενός αυτοκινήτου με μολότοφ, κατά τη διάρκεια μιας διαδήλωσης θα μπορεί να ταυτίζεται εννοιολογικά με την «τρομοκρατία», εξασφαλίζοντας βάσει ειδικών διατάξεων ακόμα και βαρύτερες καταδίκες για όσους κατηγορούμενους θα οδηγούνται στα δικαστήρια, κατά τα πρότυπα της Γερμανίας και της Ιταλίας, όπου τελικά βρέθηκαν στις φυλακές εκατοντάδες αγωνιστές με μόνο «ενοχοποιητικό» στοιχείο τη δράση τους στο αντικαπιταλιστικό και αντιιμπεριαλιστό κίνημα.

Συγχρόνως, θα υπάρξει μια γενικότερη επιβάρυνση της πολιτικής καταστολής, με τη δυνατότητα π.χ. της αστυνομίας να παρουσιάζει καταθέσεις στα δικαστήρια, χωρίς να εμφανίζει τους μάρτυρες, την ποινικοποίηση των προσωπικών σχέσεων με τη σύλληψη υπόπτων που θα φέρονται ότι «γνωρίζουν» ή ότι διατηρούν επαφές με «τρομοκράτες», τη νομιμοποίηση αστυνομικών προβοκατόρων και την ευνοϊκή αντιμετώπιση όσων κατηγορούνται για «τρομοκρατία» και συνεργάζονται με τις αρχές.

Το ότι η κυβέρνηση Σημίτη πιθανόν να μην έκανε τις αλλαγές αυτές αν δεν πιεζόταν τόσο από τους υπερατλαντικούς προϊσταμένους της, δεν ελαφρύνει τη θέση της, αφού αποδεικνύει ότι, στην προσπάθειά της να ευθυγραμμιστεί με την αμερικανική «αντιτρομοκρατική» πολιτική, αποτελεί κίνδυνο για τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις πολιτικές ελευθερίες ευρέων κοινωνικών κατηγοριών.

Αυτό που στην πραγματικότητα φοβούνται τόσο οι ΗΠΑ όσο και η κυβέρνηση Σημίτη, είναι ότι η πολιτική των πολέμων, του άγριου φιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης, θα οδηγήσει αναπόφευκτα σε μαζικές δυναμικές κοινωνικές αντιστάσεις. Και είναι ακριβώς η προληπτική καταστολή αυτών των δυναμικών αντιστάσεων το κίνητρο για την ψήφιση ενός νέου «αντιτρομοκρατικού» νόμου, όπως άλλωστε αποδείχθηκε και στο παρελθόν σε κάθε αντίστοιχη περίπτωση.

ΔΙΚΤΥΟ ΚΙΝΗΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΕΟ «ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟ» ΝΟΜΟ

Λευτεριά στον Α. Λεσπέρογλου

Οι διαρκώς εντεινόμενες παρεμβάσεις των Η.Π.Α. για την παραγωγή «αντιτρομοκρατικού» έργου από τις ελληνικές δικαστικές αρχές, έχουν δύο τουλάχιστον στόχους:

- την υπογραφή ελληνο-αμερικανικής συμφωνίας που θα νομιμοποιεί πλήρως και θα επεκτείνει τη δράση των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών στην Ελλάδα
- την ψήφιση «αντιτρομοκρατικού» νόμου που θα περιορίζει τις ελευθερίες έκφρασης των κοινωνικών αντιστάσεων και θα ποινικοποιεί πολλές από αυτές

Παρακολουθώντας τις αμερικανικές παρεμβάσεις και την επιχειρηματολογία με την οποία πλαισιώνονται, θα νόμιζε κανείς ότι διανύουμε περίοδο έντονης ανάπτυξης της δράσης ένοπλων οργανώσεων. Όμως συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Γιατί λοιπόν αυτή η επιμονή των Η.Π.Α. και γιατί η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, αυτή ακριβώς την περίοδο, τις κάνει αποδεκτές;

(Η συμφωνία συνεργασίας των δικαστικών αρχών και των μυστικών υπηρεσιών είναι έτοιμη προς υπογραφή και ο «αντιτρομοκρατικός» νόμος έχει αρχίσει να προετοιμάζεται).

Το σίγουρο είναι ότι τόσο οι Η.Π.Α. όσο και η κυβέρνηση, φοβούνται. Φοβούνται ότι οι πόλεμοι, που προκάλεσε και θα προκαλέσει το επόμενο διάστημα η πολιτική του άγριου νεοφιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης, θα δημιουργήσουν αναπόφευκτα μαζικές και δυναμικές αντιστάσεις. Οι μεγάλες κινητοποιήσεις ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία και ενάντια στην επίσκεψη Κλίντον είναι ουσιαστικά τα πρώτα δείγματα των λαϊκών αντιδράσεων που εγκυμονεί η περίοδος.

Αυτές οι αντιδράσεις τρομάζουν την υπερδύναμη των Η.Π.Α. και προβληματίζουν την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Αυτές είναι που ουσιαστικά βρίσκονται στο στόχαστρο των Η.Π.Α. και της κυβέρνησης. Αυτές θα βρεθούν υπό διωγμό με τον εκκολαπτόμενο «αντιτρομοκρατικό» νόμο. Ενδεικτικά είναι τα παραδείγματα της Ιταλίας και της Γερμανίας, χώρες στις οποίες έχει υπάρξει «αντιτρομοκρατικός» νόμος: τελικά βρέθηκαν στις φυλακές εκατοντάδες αγωνιστές με μοναδικό «ενοχοποιητικό» στοιχείο τη δράση τους στο αντικαπιταλιστικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση, η σύλληψη του Α. Λεσπέρογλου δεν είναι τυχαίο γεγονός, αλλά εντάσσεται σε ευρύτερους σχεδιασμούς. Γιατί:

- συνελήφθη κατόπιν εντολής των Αμερικάνων
- η σύλληψή του αναγγέλθηκε λίγο πριν την επίσκεψη Κλίντον και πραγματοποιήθηκε λίγο μετά από αυτή
- για τη σύλληψή του βρέθηκαν σε ανταγωνισμό διαφορετικές δικαστικές υπηρεσίες

Η σύλληψη ενός, για χρόνια διωκόμενου «τρομοκράτη» χρησιμοποιείται για:

- Να υπενθυμίσει ότι η «τρομοκρατία» είναι υπαρκτός κίνδυνος
- Να αποδείξει ότι η ελληνο-αμερικανική συνεργασία είναι αποτελεσματική
- Να πλαισιωθεί, αν χρειαστεί, με τη σύλληψη και άλλων «τρομοκρατών»
- Να λειτουργήσει η δίκη του ως άλλοθι για τη σκλήρυνση του νομικού πλαισίου, στο βαθμό που για μία ακόμα φορά αποδειχθεί σαφές το κατηγορητήριο, αφού τάχα το υπάρχον είναι ανεπαρκές για την καταδίκη ακόμα και «αποδεδειγμένων τρομοκρατών».

Ο Α. Λεσπέρογλου κινδυνεύει άμεσα να γίνει το πρώτο θύμα της συμπαγνίας των Η.Π.Α. και της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ να διαμορφώσουν ένα κράτος ακόμα πιο αυταρχικό και καταπιεστικό. Ένα κράτος που θα μπορεί «νόμιμα» πια να συλλαμβάνει, να καταδικάζει και να φυλακίζει με εξοντωτικές ποινές κάθε αγωνιστή που παλεύει ενάντια στις πολιτικές που εφαρμόζονται από τα ντόπια και διεθνή κέντρα εξουσίας και που οδηγούν νομοτελειακά σε κοινωνικές βαρβαρότητες.

Γι' αυτό η πάλη για

- να μην περάσει ένας νέος «αντιτρομοκρατικός» νόμος
- να μην υπάρξει ελληνο-αμερικανική συμφωνία συνεργασίας των δικαστικών αρχών
- να ελευθερωθεί ο Α. Λεσπέρογλου

πρέπει να αποτελέσει αναπόσπαστο στοιχείο των αγώνων που βρίσκονται μπροστά μας.

ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ Ο ΚΥΚΛΟΣ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΕΝΟΧΩΝ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΟΝ Α. ΛΕΣΠΕΡΟΓΛΟΥ
ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ
ΣΤΟ ΨΕΜΑ
ΤΩΝ ΔΙΩΚΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ
ΣΤΙΣ ΕΝΤΟΛΕΣ
ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ
ΕΙΝΑΙ ΑΘΩΟΣ!

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Επιτροπή Αλληλεγγύης
Βαλτετσίου 35 10681 Αθήνα
e-mail: diktio@hol.gr
<http://users.hol.gr/~diktio>
τηλ.: (01) 39.13.928 fax: (01) 38.40.390